

EUROPESE COMMISSIE**DG Werkgelegenheid, sociale zaken en gelijke kansen**

ESF, Follow-up van het beleid op nationaal niveau I, coördinatie

Audits, controles

DG Regionaal beleid

Beleidscoördinatie

Controle

**Artikel 11, lid 3, onder b), van Verordening (EG) nr. 1081/2006, als
gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 396/2009**
**Artikel 7, lid 4, van Verordening (EG) nr. 1080/2006, als gewijzigd
bij Verordening (EG) nr. 397/2009**

Indirecte kosten gedeclareerd op forfaitaire basis
Forfaitaire kosten berekend door toepassing van standaardschalen van
eenheidskosten
Vaste bedragen

INLEIDING

HOOFDSTUK I: Indirecte kosten gedeclareerd op forfaitaire basis

HOOFDSTUK II: Forfaitaire kosten berekend door toepassing van standaardschalen van eenheidskosten

HOOFDSTUK III: Vaste bedragen

HOOFDSTUK IV: Gemeenschappelijke horizontale bepalingen

BIJLAGE: Juridische context

Afwijzing van aansprakelijkheid:

Dit document is opgesteld door de diensten van de Commissie die verantwoordelijk zijn voor de structuurfondsen en biedt overheidsinstanties, beroepsbeoefenaars, begunstigen of potentiële begunstigen en andere instanties die betrokken zijn bij de bewaking, controle of uitvoering van het cohesiebeleid technische informatie, binnen de grenzen van het geldende Gemeenschapsrecht, over de wijze waarop de Gemeenschapsregels op dit gebied moeten worden uitgelegd en toegepast. Het werkdocument heeft tot doel om aan te geven hoe de diensten van de Commissie deze regels uitleggen en interpreteren, zodat de uitvoering van operationele programma's wordt vergemakkelijkt en goede praktijken worden aangemoedigd. Deze ondersteuning doet echter geen afbreuk aan de interpretatie van het Hof van Justitie en het Gerecht van eerste aanleg of aan de evolutie van de besluitvormingspraktijk van de Commissie.

INLEIDING

In 2006 maakte een belangrijke vereenvoudiging van de ESF-verordening voor de periode 2007-2013¹ het voor de lidstaten mogelijk om indirecte kosten (overhead) te declareren op forfaitaire basis, tot 20 % van de directe kosten van een concrete actie. De vereenvoudiging van de declaratie van indirecte kosten werd verwelkomd door alle belanghebbenden, onder wie de Europese Rekenkamer.

In haar jaarverslag over 2007 merkte de Europese Rekenkamer op dat de meerderheid van de fouten die worden geconstateerd in de uitgaven voor structurele acties gedeeltelijk te wijten zijn aan de complexiteit van het juridisch en uitvoeringskader. De Rekenkamer beval daarom aan om “de grondslag voor de berekening van de subsidiabele kosten te vereenvoudigen en meer te werken met betalingen van vaste of forfaitaire bedragen in plaats van terugbetaling van “werkelijke kosten”². Het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen en de uitvoeringsvoorschriften daarvan³ stonden deze aanpak al toe voor directe beheerkosten.

In november 2008 publiceerde de Commissie de Mededeling ‘Een Europees economisch herstelplan’⁴, waarin ze opriep om meer te investeren teneinde de economie van Europa te stimuleren. Om dit te bereiken moet de uitvoering van de structuurfondsen worden versneld. De Commissie heeft zichzelf ertoe verbonden om een reeks maatregelen te nemen, onder andere om “de mogelijkheden voor forfaitaire subsidiabele uitgaven voor alle fondsen te verruimen.”⁵

In dit verband heeft de Commissie een voorstel ingediend tot wijziging van artikel 11 van Verordening (EG) nr. 1081/2006 (de ESF-verordening), waarin de mogelijkheid wordt ingevoerd om forfaitaire kosten berekend door toepassing van standaardschalen van eenheidskosten en subsidies in de vorm van vaste bedragen toe te passen. Dit voorstel is op 26 november 2008 aangenomen. Tijdens de onderhandelingen heeft de Commissie ermee ingestemd om de toepassing van een forfait voor indirecte kosten, standaardschalen van eenheidskosten en vaste bedragen uit te breiden tot het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling (EFRO) door middel van een wijziging van artikel 7 van Verordening (EG) nr. 1080/2006 (de EFRO-verordening).

Dientengevolge voorzien de ESF-verordening, als gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 396/2009⁶, en de EFRO-verordening, als gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 397/2009⁷, beide in de

¹ Artikel 11, lid 3, onder b), van Verordening (EG) nr. 1081/2006.

² Publicatieblad van de Europese Unie – C286, 51e Jaargang, 10 november 2008, "Jaarverslag van de Rekenkamer over de uitvoering van de begroting over het begrotingsjaar 2007, vergezeld van de antwoorden van de instellingen", hoofdstuk 2, punt 42.

³ Artikel 108 bis van Verordening (EG, Euratom) nr. 1605/2002, als gewijzigd bij Verordening (EG, Euratom) nr. 1995/2006; artikel 180 bis van Verordening (EG, Euratom) nr. 2342/2002, als gewijzigd bij Verordening (EG, Euratom) nr. 478/2007.

⁴ Mededeling van de Commissie aan de Europese Raad: Een Europees economisch herstelplan, COM(2008) 800 definitief van 26.11.2008.

⁵ Zie voetnoot 1.

⁶ PB L 126 van 21.5.2009, blz. 1.

⁷ PB L 126 van 21.5.2009, blz. 1.

mogelijkheid om een forfait voor indirecte kosten, standaardschalen van eenheidskosten en de toekenning van vaste bedragen toe te passen.

Deze bepalingen vormen een belangrijke stap voorwaarts in het kader van de vereenvoudiging. Uit de ervaringen in de lidstaten is gebleken dat controleurs en auditoren een groot deel van de ondersteunende documenten moeten inspecteren om een relatief klein gedeelte van de uitgaven te rechtvaardigen. Dit betekent dat veel menselijke en administratieve hulpmiddelen in het kader van het beheer van de structuurfondsen worden gebruikt voor het verzamelen en controleren van documenten in plaats van voor de verwezenlijking van de doelstellingen. De verwachting is dat de toepassing van de bepalingen betreffende de vereenvoudiging van de declaratie van kosten in het kader van het EFRO en het ESF de administratieve lasten van begunstigden en beheersorganen zal verlichten en zal bijdragen aan een meer efficiënt en correct gebruik van de structuurfondsen.

1. DOEL VAN HET WERKDOCUMENT

Dit werkdocument is opgesteld door de diensten van de Commissie die verantwoordelijk zijn voor de structuurfondsen, in overleg met de leden van de Technische Werkgroep van het ESF en het Coördinatiecomité van de fondsen (COCOF). De inhoud van dit document is een weerspiegeling van de discussies die zijn gehouden met de nationale autoriteiten tijdens de technische seminars over vereenvoudigde kostendeclaratie van het COCOF (die hebben plaatsgevonden op 19 februari, 23 maart, 30 april en, uitsluitend met betrekking tot de programma's voor Europese Territoriale Samenwerking (ETC), 29 juni 2009) en in het kader van het seminar 'Train the trainers' (9 juni 2009).

In dit werkdocument worden technische aanwijzingen gegeven voor de declaratie van indirecte kosten op forfaitaire basis, forfaitaire kosten berekend door toepassing van standaardschalen van eenheidskosten en vaste bedragen (hierna "vereenvoudigde kostenopties" genoemd). Het document is bedoeld voor overheden, programmamanagers en auditoren, begunstigden en potentiële begunstigden en andere organen die betrokken zijn bij de tenuitvoerlegging, het beheer, de bewaking en de controle van het cohesiebeleid. Het doel is om richtsnoeren te geven waarmee het gebruik van de vereenvoudigde kosten kan worden vergemakkelijkt, indien van toepassing, en de rechtsonzekerheid en het financiële risico van de begunstigden kunnen worden verminderd.

Daarnaast worden goede praktijken aangemoedigd met behulp van voorbeelden die de belangrijkste punten van de toepassing van de vereenvoudigde kostenopties illustreren, en worden er enkele mogelijkheden gepresenteerd voor de wijze waarop artikel 11, lid 3, onder b), van Verordening (EG) nr. 1081/2006 en artikel 7, lid 4, van Verordening (EG) nr. 1080/2006 ten uitvoer kunnen worden gelegd. De voorbeelden die in dit werkdocument worden gegeven zijn zuiver illustratief van aard: ze moeten niet worden opgevat als een eis of een aanbeveling om ze te gebruiken in het kader van de uitvoering van operationele programma's voor de periode 2007-2013, ook niet voor acties die gelijksoortig zijn.

2. DE NOODZAAK VAN EEN CONTROLEAANPAK

Het gebruik van de vereenvoudigde kostenopties heeft belangrijke implicaties voor het beheer en de controle van de structuurfondsen. Alle betrokken spelers zullen hun werkmethoden en -praktijken moeten aanpassen om de positieve effecten van de vereenvoudiging te realiseren zonder dat dit ten koste gaat van de wettigheid en de regelmatigheid van de kostendeclaraties.

Vanuit het oogpunt van controle houden de bepalingen van artikel 11, lid 3, onder b), van Verordening (EG) nr. 1081/2006, als gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 396/2009, en artikel 7, lid 4, van Verordening (EG) nr. 1080/2006, als gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 397/2009, in

dat er afstand wordt genomen van het beginsel van de werkelijke kosten. Bij de toepassing van forfaitaire kosten, standaardkosten en vaste bedragen gaat het om benaderingen van de kosten, die bijvoorbeeld zijn gebaseerd op gemiddelden en op onderzoek naar historische gegevens of marktprijzen. Inherent aan het gebruik van dit soort vaste tarieven is dat ze tot overcompensatie of juist ondercompensatie van de kosten van de ondersteunde actie kunnen leiden. Auditoren zullen zich meer moeten focussen op de output in plaats van op de input en de kosten van projecten. Het is belangrijk dat de auditoren van de Commissie hun controlemethoden met betrekking tot deze nieuwe vereenvoudigde kostenopties zo transparant mogelijk maken, zodat de lidstaten, en in het bijzonder de managementautoriteiten, de certificerende autoriteiten, controleautoriteiten, de bemiddelende instanties en de begunstigden, erop kunnen vertrouwen dat ze deze opties zonder aarzeling en onzekerheid kunnen toepassen.

Al even belangrijk is het dat de nationale controleautoriteiten en de auditoren van de Commissie, om een uniforme behandeling bij het trekken van conclusies over de wettigheid en regelmatigheid van gedeclareerde kosten te garanderen, bij de controles van forfaits voor indirecte kosten, standaardschalen van eenheidskosten en vaste bedragen een gemeenschappelijke aanpak hanteren. Daarom worden de controleautoriteiten aangemoedigd om dezelfde controleaanpak te gebruiken bij het controleren van deze vereenvoudigde kostenopties.

3. ALGEMENE BEGINSELEN VAN DE NATIONALE SUBSIDIABILITEITSREGELS

Voor de programmeringsperiode 2007-2013 geldt dat de regels inzake de subsidiabiliteit van de uitgaven op nationaal niveau zijn vastgesteld onder voorbehoud van de uitzonderingen die bij de specifieke verordeningen voor elk fonds zijn vastgesteld (artikel 56, lid 4, van Verordening (EG) nr. 1083/2006). Zij hebben betrekking op alle uitgaven die in het kader van het operationele programma worden gedeclareerd. Bovendien is *"de managementautoriteit ervoor verantwoordelijk dat het operationele programma in overeenstemming met het beginsel van goed financieel beheer wordt beheerd en uitgevoerd"* (artikel 60 van Verordening (EG) nr. 1083/2006) en heeft de managementautoriteit de mogelijkheid om striktere regels toe te passen dan de regels die zijn neergelegd in het van toepassing zijnde Europese wettelijk kader.

Daarom moeten managementautoriteiten de subsidiabiliteitsregels voor concrete acties in het kader van het ESF en het EFRO op het passende niveau (nationaal, regionaal, lokaal, per operationeel programma) vaststellen en documenteren, deze regels toegankelijk maken voor potentiële begunstigden en alle relevante regels in subsidiebeslissingen vermelden⁸. Als onderdeel van deze regels moet ook het kader voor de toepassing van artikel 11, lid 3, onder b), van Verordening (EG) nr. 1081/2006 en artikel 7, lid 4, van Verordening (EG) nr. 1080/2006, als gewijzigd, worden beschreven.

4. EEN BEPALING DIE BEPERKT IS TOT SUBSIDIES

⁸ In het kader van dit werkdocument moet het begrip 'subsidiebeslissing' worden begrepen als een algemene term die alle wettelijk bindende vormen van subsidieverlening aan begunstigden omvat. Deze vormen kunnen variëren, afhankelijk van de administratieve organisatie in de lidstaten: subsidieovereenkomsten, subsidiebrieven, subsidietoekenningen, enzovoort.

De vereenvoudigde kostenopties hebben alleen betrekking op concrete acties en projecten⁹ die worden uitgevoerd **met behulp van subsidies**, waarop normaliter het beginsel van de werkelijke kosten zou worden toegepast. Op basis van dit beginsel worden gedeclareerde uitgaven gewoonlijk gerechtvaardigd met voldane facturen of boekingsbescheiden met gelijkwaardige bewijskracht. De vereenvoudigde kostenopties zijn derhalve niet beschikbaar voor concrete acties of projecten die worden uitgevoerd na de aanbesteding van overheidsopdrachten¹⁰.

4.1 Bepaling van het exacte toepassingsgebied van de vereenvoudigde kostenopties

Gezien de uiteenlopende vormen die een actie of een project kan aannemen, is het nodig om enkele aanwijzingen te geven over de wijze waarop het exacte toepassingsgebied van de vereenvoudigde kostenopties kan worden bepaald.

Wanneer de vereenvoudigde kostenopties van toepassing zijn op een concrete actie, moet worden bepaald of ze kunnen worden toegepast op alle onderdelen van de actie. Dit is afhankelijk van wat in de lidstaten als een concrete actie wordt beschouwd. In sommige lidstaten bestaat een actie uit een groep van projecten en wordt de actie ook uitgevoerd door middel van een groep van projecten (de definitie hangt af van de structuur van de operationele programma's gesteund door de fondsen uit hoofde van hun respectieve toepassingsbereik). Om te kunnen beoordelen op welke projecten van de actie de vereenvoudigde kostenopties kunnen worden toegepast, moeten de projecten die samen de actie uitmaken op de laagst mogelijke schaal worden gedefinieerd. Wanneer de begunstigde de uitvoering van een deel van de projecten of van alle projecten (opleidingen, seminars, gepersonaliseerde ondersteuning, enzovoort, zie voorbeeld 1 hieronder) in haar geheel uitbesteedt door middel van een openbare aanbesteding, kunnen de vereenvoudigde kostenopties niet worden toegepast op deze aanbestede projecten.

4.2 Uitbesteding binnen een project dat door de begunstigde zelf wordt uitgevoerd

Wanneer de begunstigde zelf een project uitvoert (door volledige controle te houden over het beheer en de uitvoering van het project), zijn de vereenvoudigde kostenopties toepasbaar, ook als enkele **begrotingslijnen of kostenposten** binnen het project (een deel van de projectuitvoering, zoals schoonmaakdiensten, externe deskundigheid, de aanschaf van meubilair, enzovoort) worden uitbesteed.

Bij indirecte kosten die op forfaitaire basis worden gedeclareerd moet er rekening mee worden gehouden dat de mate waarin de begunstigde onderdelen van een actie of project uitbesteedt gevolgen kan hebben voor het aandeel van de indirecte kosten en daarmee voor het forfait. Daarom moeten er mitigerende maatregelen in de methodiek worden opgenomen. Wanneer de

⁹ Een concrete actie wordt gedefinieerd als een project dat, of een groep projecten die, door de managementautoriteit van het betrokken operationele programma of onder haar verantwoordelijkheid volgens de door het Comité van toezicht vastgestelde criteria is geselecteerd en dat/die door een of meer begunstigten ten uitvoer wordt gelegd ter verwezenlijking van de doelstellingen van de prioritaire as waaronder het project of de groep projecten valt (artikel 2, punt c), van Verordening (EG) nr. 1083/2006).

¹⁰ Met concrete acties "die worden uitgevoerd na de aanbesteding van overheidsopdrachten" bedoelt de Commissie acties die worden uitgevoerd na de plaatsing van overheidsopdrachten in overeenstemming met Richtlijn 2004/18 (inclusief de bijlagen daarbij) of geplaatste overheidsopdrachten die onder de drempel van diezelfde richtlijn blijven.

mate waarin activiteiten zijn uitbesteed een significant effect heeft op het aandeel van de indirecte kosten, moet het forfait ofwel evenredig aan de mate van uitbesteding worden verminderd, ofwel alleen worden toegepast op kosten die niet zijn uitbesteed. Het kan echter ook zijn dat de mate van uitbesteding geen effect heeft op het aandeel van de indirecte kosten of dat dit effect niet significant is. In dat geval zijn mitigerende maatregelen mogelijk niet nodig. Het effect van de uitbesteding moet echter worden geanalyseerd (bijvoorbeeld op basis van vergelijkbare maatregelen in het verleden of eerdere projecten) en in aanmerking worden genomen bij het bepalen van de methode voor de toepassing van het forfait.

Het is belangrijk om eraan te herinneren dat alle door de structuurfondsen gefinancierde acties moeten voldoen aan alle van toepassing zijnde communautaire en nationale wetgeving. De vraag of de openbare aanbestedingsregels in een project correct zijn uitgevoerd houdt geen verband met het al dan niet gebruiken van de vereenvoudigde kostenopties. Daarom zal bij de controle van acties met betrekking tot de tenuitvoerlegging van de vereenvoudigde kostenopties worden gefocust op de elementen die in paragraaf IV.3 van dit document worden genoemd, zonder dat daarbij de onderliggende aanbestedingsprocedures die een begunstigde heeft gevolgd in aanmerking zullen worden genomen¹¹. Desondanks kunnen in horizontale thematische controles ook de gevolgde aanbestedingsprocedures worden geanalyseerd. Op het bewaren van documenten met betrekking tot aanbestedingen in het kader van de vereenvoudigde kostenopties zijn de nationale regels van toepassing.

4.3 Aanbevolen aanpak van uitbestede projecten, ook al behoren de begunstigten tot categorieën waarop Richtlijn 2004/18 geen betrekking heeft

De diensten van de Commissie bevelen aan, teneinde de intentie te respecteren dat het gebruik van de vereenvoudigde kostenopties wordt beperkt tot subsidies, om voor uitbestede projecten de hierboven ontwikkelde aanpak te gebruiken (punt 4.1 toepassen naar analogie, punt 4.2 in alle gevallen toepassen), ook al behoren de begunstigten tot categorieën waarop Richtlijn 2004/18 geen betrekking heeft.

De onderstaande voorbeelden illustreren het hierboven beschreven beginsel:

Voorbeeld 1: Er wordt een subsidie van 20 000 000 EUR toegekend aan een centrum voor arbeidsvoorziening (“de begunstigde”) om gedurende twee jaar de re-integratie van vijfduizend langdurig werklozen te organiseren (“de actie”): deze actie zal worden uitgevoerd door middel van diverse projecten: 7 000 000 EUR voor individuele ondersteuningsprojecten die rechtstreeks door de begunstigde worden uitgevoerd, opleidingen die voor 5 000 000 EUR rechtstreeks door de begunstigde worden uitgevoerd en die voor het resterende deel (8 000 000 EUR) door middel van een openbare aanbesteding worden uitbesteed. Aangezien de begunstigde een openbare entiteit is, zullen de opleidingsinstituten die het uitbestede gedeelte zullen verzorgen moeten worden geselecteerd door middel van de nationale (en, indien van toepassing, de communautaire) “openbare aanbestedingsprocedures” en zullen de vereenvoudigde kostenopties niet van toepassing zijn op dat gedeelte van de subsidie. De vereenvoudigde kostenopties zullen slechts van toepassing zijn op een bedrag van 12 000 000 EUR. Voor de opleidingen die de begunstigde

¹¹ In het geval van op forfaitaire basis gedeclareerde indirecte kosten wordt het uitgangspunt gehanteerd dat bij de rechtvaardiging van **directe kosten** op basis van de werkelijke kosten geen gebruik wordt gemaakt van de vereenvoudigde kostenopties.

zelf verzorgt wordt geaccepteerd dat enkele kostenposten worden uitbesteed en worden meegenomen in de vereenvoudigde kostenopties (zoals externe deskundigen, schoonmaakdiensten, enzovoort).

Voorbeeld 2: Een gemeente ontvangt een subsidie van 1 000 000 EUR voor de aanleg van een weg. Hiervoor dient de gemeente een openbare aanbesteding uit te schrijven voor een contract met een waarde van naar schatting 700 000 EUR. Daarnaast maakt de gemeente bepaalde aan het project gerelateerde kosten, en wel voor een bedrag van 300 000 EUR (onteigeningen, gerechtelijke procedures, bewaking van de voortgang, door de eigen medewerkers uitgevoerde milieueffectstudies, campagnes, tests voor de ontvangst van de weg, enzovoort). Op het bedrag van 300 000 EUR aan directe kosten, en voor zover deze kosten subsidiabel zijn op grond van de nationale en communautaire bepalingen, kunnen de vereenvoudigde kostenopties (bijvoorbeeld indirecte kosten gedeclareerd op een forfaitaire basis van directe kosten) van toepassing zijn.

HOOFDSTUK I:

Indirecte kosten gedeclareerd op forfaitaire basis:

De richtsnoeren die in dit hoofdstuk worden verstrekt (behalve punt 1.6) zijn in juli 2006 besproken en overeengekomen door de Technische Werkgroep voor het ESF en de Europese Rekenkamer. Deze richtsnoeren zijn ook van toepassing op acties in het kader van het EFRO. De wijzigingen in de ESF-verordening en de EFRO-verordening veranderen niets aan de uitvoering van deze regel.

Voorafgaande opmerkingen:

De ervaring uit eerdere programmeringsperiodes heeft geleerd dat de rechtvaardiging van indirecte kosten grote risico's voor de begunstigden inhield en vaak tot onevenredige administratiekosten voor ESF-acties leidde, vooral bij kleine projecten.

De Commissie heeft daarom voorgesteld om **het administratieve en financiële dossier met betrekking tot gesubsidieerde ESF-acties te vereenvoudigen** wat betreft de behandeling van indirecte kosten. Bij de vaststelling van de verordening heeft de Raad met de vereenvoudiging ingestemd en besloten dat deze bepaling een **optie** – en geen verplichting – is. Deze administratieve vereenvoudiging komt zowel de begunstigden als de management- en de controleautoriteiten ten goede.

I.1. Doel van deze nota

Om de uitvoering van de bepalingen van artikel 11, lid 3, onder b, van de ESF-verordening [en artikel 7, lid 4, van de EFRO-verordening] te vergemakkelijken en rechtsonzekerheid en financiële risico's voor de begunstigden te vermijden, worden de praktische aspecten van de uitvoering van deze optie hieronder uiteengezet.

In de volgende tekst wordt onder een ['EFRO-actie' of] 'ESF-actie' verstaan een concrete actie die is geselecteerd voor financiering, waarvan de kosten zijn opgenomen in een operationeel programma dat is medegefinancierd door [het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling of] het Europees Sociaal Fonds.

I.2. Algemene beginselen met betrekking tot de nationale subsidiabiliteitsregels

Voor de programmeringsperiode 2007-2013 worden de subsidiabiliteitsregels vastgesteld op nationaal niveau (artikel 56 van Verordening (EG) nr. 1083/2006):

4. De regels inzake de subsidiabiliteit van de uitgaven worden op nationaal niveau vastgesteld onder voorbehoud van de uitzonderingen die bij de specifieke verordeningen voor elk fonds zijn vastgesteld. Zij hebben betrekking op alle uitgaven die in het kader van het operationele programma worden gedeclareerd.

Bovendien is "de managementautoriteit ervoor verantwoordelijk dat het operationele programma overeenkomstig het beginsel van goed financieel beheer wordt beheerd en uitgevoerd" (artikel 60 van Verordening (EG) nr. 1083/2006).

Daarom moeten de managementautoriteiten aan het begin van de programmeringsperiode de subsidiabiliteitsregels voor ESF-acties vaststellen en documenteren, deze voorschriften toegankelijk maken voor potentiële begunstigen en alle relevante regels in subsidiebeslissingen vermelden. Als onderdeel van deze regels moet ook het kader voor de toepassing van [artikel 7, lid 4, van Verordening (EG) nr. 1080/2006 of] artikel 11, lid 3, onder b, van Verordening (EG) nr. 1081/2006 worden beschreven.

In het geval van subsidies omvatten de in de verordening vastgestelde *opties*:

- de declaratie van indirecte kosten op basis van de werkelijke kosten (dat wil zeggen geen forfait, met volledige rechtvaardiging van de uitgaven);
- de declaratie van indirecte kosten op forfaitaire basis (dat wil zeggen zonder rechtvaardiging) voor een bedrag dat in de nationale regels moet worden vastgesteld, maar dat hoogstens 20 % van de directe kosten mag bedragen. De managementautoriteit moet duidelijk vermelden welk percentage zij toepast, alsmede in welke gevallen 20 % van de directe kosten is toegestaan en in welke omstandigheden het percentage minder dan 20 % van de directe kosten bedraagt, en of het percentage varieert naargelang van het type [EFRO- of] ESF-actie, het type begunstigde, de grootte van de entiteiten, het type subsidie, enzovoort.

I.3. Definitie van directe en indirecte kosten:

Aangezien er geen Europese boekhoudkundige definitie van directe of indirecte kosten bestaat, moeten de managementautoriteiten of hun bemiddelende instanties voor elk betrokken type [EFRO- of] ESF-actie duidelijk aangeven wat directe en wat indirecte kosten zijn.

a) Directe kosten zijn kosten die rechtstreeks samenhangen met een individuele activiteit van de entiteit, waarbij het verband met deze individuele activiteit kan worden aangetoond.

b) Indirecte kosten daarentegen zijn kosten die niet rechtstreeks in verband staan of kunnen worden gebracht met een individuele activiteit van de betrokken entiteit. Het gaat hierbij bijvoorbeeld om administratieve uitgaven, waarbij het moeilijk is om precies te bepalen welk bedrag aan een specifieke activiteit is toe te schrijven (administratie/personeelskosten, zoals beheerkosten, wervingskosten en de kosten van een accountant of een schoonmaker, de kosten van telefoon, water en elektriciteit, enzovoort).

Zowel directe kosten, volledig aangetoond door ondersteunende documenten, als indirecte kosten gedeclareerd op forfaitaire basis worden beschouwd als werkelijke kosten overeenkomstig artikel 11 van Verordening (EG) nr. 1081/2006.

I.4. Reikwijdte van het artikel

De mogelijkheid om indirecte kosten te declareren op forfaitaire basis betreft alleen concrete acties die worden beheerd in het kader van subsidies, waarbij gedeclareerde uitgaven gewoonlijk worden gerechtvaardigd met voldane facturen of boekingsbescheiden met gelijkwaardige bewijskracht. Het voorschrift van [artikel 7, lid 4, van de EFRO-verordening of] artikel 11, lid 3, onder b), van de ESF-verordening houdt in dat wanneer directe kosten duidelijk in de subsidiebeslissing zijn gedefinieerd en naar behoren door de begunstigen zijn gerechtvaardigd door middel van ondersteunende voldane facturen, **de begunstigen het overeengekomen forfait kunnen toepassen om de indirecte kosten in verband met deze [EFRO- of] ESF-actie zonder nadere rechtvaardiging te declareren en te rechtvaardigen.**

In het kader van elke concrete actie kan slechts één van de mogelijkheden worden gekozen: de indirecte kosten worden ofwel op basis van werkelijke uitgaven gedeclareerd (en gerechtvaardigd met alle ondersteunende documenten, tot het gedeclareerde bedrag), ofwel op forfaitaire basis (zonder ondersteunende documenten/geen rechtvaardiging nodig¹²) onder de in de subsidiebeslissing vastgelegde maxima.

I.5. Rechtvaardiging van indirecte kosten, gedeclareerd op forfaitaire basis:

Benadrukt moet worden dat in de mogelijkheid om indirecte kosten te declareren op forfaitaire basis moet worden voorzien in het stadium van de programmering van de [EFRO- of] ESF-acties.

Het doel is dat de gedetailleerde rechtvaardiging van de individuele kosten die de indirecte kosten uitmaken niet meer noodzakelijk is (bijv. geen verplichting om kopieën van voldane facturen in te dienen en geen voorgeschreven specifieke pro rata-verdeling). Dit vergemakkelijkt de werkwijze zowel voor de begunstigde als voor de instantie die de [EFRO- of] ESF-actie leidt en controleert.

De vereenvoudiging van de rechtvaardiging van indirecte kosten brengt echter met zich mee dat **de gedeclareerde directe kosten zorgvuldig moeten worden geverifieerd, in overeenstemming met de subsidiebeslissing**. Deze verificatie van directe kosten maakt het mogelijk om de hoogte van de gedeclareerde indirecte kosten te rechtvaardigen en maakt deel uit van de verificaties door de managementautoriteit (artikel 60, onder b, van Verordening (EG) nr. 1083/2006) en van de audits op concrete acties (artikel 62, onder b, van Verordening (EG) nr. 1083/2006).

Deze vereenvoudiging mag niet leiden tot een kunstmatige verhoging van de directe kosten en evenmin van de indirecte kosten die in het kader van de [EFRO- of] ESF-acties worden gedeclareerd.

Tot slot staat ook het volgende vast:

- Aangezien de daadwerkelijk gemaakte kosten de basis voor de berekening van de indirecte kosten vormen, is elke vermindering van deze directe kosten (dat wil zeggen in relatie tot de geraamde begroting of naar aanleiding van een financiële correctie) van invloed op het forfaitaire bedrag van de indirecte kosten dat door de managementautoriteit kan worden gevalideerd.
- Wanneer voor een forfait is gekozen, moeten alle (onverwachte) inkomsten uit de [EFRO- of] ESF-actie worden afgetrokken van de totale kosten die voor deze [EFRO- of] ESF-actie zijn gedeclareerd (waarbij de indirecte kosten op forfaitaire basis zijn berekend).

I.6. Aanpak van de accountantscontrole

Bij de toepassing van een forfait voor de indirecte kosten zullen de lidstaten wellicht een beschrijving van het systeem en de berekeningsmethode aan het verantwoordelijke directoraat-generaal (het DG Werkgelegenheid, sociale zaken en gelijke kansen of het DG Regionaal beleid) willen overleggen voor goedkeuring vooraf. De DG's zullen deze systemen beoordelen onder inachtneming van de in hoofdstuk IV, punt 2 beschreven voorwaarden. Zodra het verantwoordelijke DG tevreden is over deze elementen, zal de directeur-generaal de verantwoordelijke nationale instantie schriftelijk bevestigen dat het systeem is aanvaard. In alle

¹² Opgemerkt dient te worden dat in bepaalde lidstaten voor de periode 2000-2006 een plafond is vastgesteld voor de indirecte kosten die worden gerechtvaardigd op basis van werkelijke kosten met betrekking tot andere, duidelijk omschreven kostencategorieën.

controles die de Commissie daarna uitvoert kan het volgende worden gecontroleerd: 1) de basis voor de berekening van het forfait (verificatie van de ruwe gegevens en methodologische elementen die niet eerder door de Commissie zijn onderzocht), 2) of het overeengekomen systeem correct is toegepast op de concrete acties, en 3) de directe kosten van het project – of de berekeningsmethode daarvan – waarop het forfait wordt toegepast. De nationale autoriteiten en de Commissie zullen de ondersteunende financiële documenten voor de indirecte kosten niet controleren.

Wanneer de Commissie niet instemt met een van tevoren ingediend systeem zullen de controles van de Commissie, in overeenstemming met de in paragraaf IV.3 beschreven algemene aanpak, betrekking hebben op zowel de berekeningsmethode – om ervoor te zorgen dat aan de “vooraf op grond van een eerlijke, billijke en verifieerbare berekening vastgestelde” voorwaarden is voldaan – als de correcte toepassing van het forfait, waarbij de directe kosten van de concrete actie waarop het forfait wordt toegepast zullen worden gecontroleerd. De controle van de berekeningsmethode zal worden uitgevoerd op het niveau van de managementautoriteit of een bemiddelende instantie, terwijl de controle van de toepassing van het forfait op het niveau van de begunstigde zal plaatsvinden.

Van de nationale systemen wordt verwacht dat ze een duidelijke en ondubbelzinnige definitie van directe kosten en/of indirecte kosten bevatten, of een vooraf opgestelde lijst van alle subsidiabele directe kosten waarop het forfait kan worden gebaseerd. Tijdens controlemissies bij begunstigten zullen de auditoren controleren of de kosten correct zijn gecategoriseerd en of er sprake is van dubbele declaraties van kosten, zowel van directe als van indirecte kosten. Alleen van kostenposten die als directe kosten zijn gedeclareerd worden de ondersteunende financiële documenten gecontroleerd, omdat de begunstigde niet verplicht is om indirecte kosten die op forfaitaire basis worden vergoed te rapporteren of met bewijzen te ondersteunen.

De nationale autoriteiten mogen geen praktijken toestaan als het frontloaden van het grootste deel van de ‘indirecte kosten’ om bijvoorbeeld $n+2/n+3$ -verliezen te vermijden, zonder dat de onderliggende directe kosten zijn gemaakt.

Bevindingen die kunnen worden aangemerkt als onregelmatigheden zijn bijvoorbeeld:

- Bij het vaststellen van het forfait zijn de resultaten van de berekeningsmethode niet gerespecteerd;
- Een begunstigde heeft het vastgestelde forfait niet gerespecteerd of heeft niet-subsidiabele kosten gedeclareerd, dat wil zeggen kosten die niet zijn opgenomen in de door de managementautoriteit vastgestelde categorieën van subsidiabele kosten;
- Dubbele declaratie van dezelfde kostenpost: als ‘directe’ kosten (berekend op basis van het beginsel van de werkelijke kosten) en als ‘indirecte’ kosten (opgenomen in het forfait);
- De directe kosten zijn verlaagd zonder dat het forfaitaire bedrag van de indirecte kosten evenredig is verlaagd.

Wanneer auditoren een onregelmatigheid in de directe kosten van een project ontdekken, moet er ook een pro rata-verlaging van de indirecte kosten plaatsvinden, omdat deze anders het forfait met betrekking tot de subsidiabele directe kosten overschrijden.

HOOFDSTUK II

Forfaitaire kosten berekend door toepassing van standaardschalen van eenheidskosten

III.1. ALGEMENE BEGINSELEN MET BETREKKING TOT FORFAITAIRE KOSTEN BEREKEND DOOR TOEPASSING VAN STANDAARDSCHALEN VAN EENHEIDSKOSTEN

Wanneer de forfaitaire kosten worden berekend door toepassing van standaardschalen van eenheidskosten, zal de concrete actie overheidssubsidie ontvangen op basis van gekwantificeerde activiteiten, outputs of resultaten, vermeerderd met door de lidstaten vastgestelde standaardschalen van eenheidskosten. Deze optie kan worden gebruikt voor elk type subsidie en elk type project of deelproject wanneer het mogelijk is om een activiteit en standaardschalen van eenheidskosten te kwantificeren. Standaardschalen van eenheidskosten zijn vooral van toepassing op gemakkelijk te kwantificeren elementen, zoals opleidingsuren of -dagen, behaalde certificaten, voltooide opleidingsmodules, gewerkte uren als consultant, nachten in een hotel, of maaltijden.

De standaardschaal van eenheidskosten kan gebaseerd zijn op het proces, dat wil zeggen gericht op het dekken van de werkelijke kosten van de uitvoering van de actie door middel van een zo goed mogelijke benadering van die kosten.

Voorbeeld 3: Voor een IT-opleiding van 1 000 uur voor 20 gevorderde deelnemers kan de overheidssubsidie worden berekend op basis van de kosten per opleidingsuur x het aantal uren dat de deelnemers aan de cursus deelnemen. De kosten per uur zijn vooraf vastgesteld door de managementautoriteit en zijn vermeld in de subsidiebeslissing. Als bijvoorbeeld wordt aangenomen dat de managementautoriteit de opleidingskosten op 7 EUR per uur per deelnemer heeft vastgesteld, bedraagt de maximale subsidie die aan het project kan worden toegekend $1\ 000 \text{ uur} \times 20 \text{ deelnemers} \times 7 \text{ EUR per uur per deelnemer} = 140\ 000 \text{ EUR}$.

Aan het eind van de actie zal de definitieve subsidie worden uitbetaald op basis van het werkelijke aantal uren van elke deelnemer (waarbij een zekere gerechtvaardigde afwezigheid kan worden aanvaard, zie belangrijk punt c in punt 3 van dit hoofdstuk voor de details), na vaststelling van de werkelijke participatie door de deelnemers en de verzorgde opleidingen. Wanneer uiteindelijk slechts 18 personen aan de opleiding hebben deelgenomen, waarvan 6 gedurende 900 uur, 5 gedurende 950 uur, 5 gedurende 980 uur en overige 2 gedurende 1 000 uur, zal het totale aantal uren x het aantal deelnemers gelijk zijn aan: $900 \times 6 + 950 \times 5 + 980 \times 5 + 1\ 000 \times 2 = 17\ 050$. Het subsidiebedrag zal zijn: $17\ 050 \text{ opleidingsuren} \times 7 \text{ EUR} = 119\ 350 \text{ EUR}$.

De betalingsregeling kan ook voorzien in tussentijdse betalingen op basis van gedeclareerde gerealiseerde uren. Maar de subsidie wordt in elk geval betaald op basis van de fysieke voortgang van de actie, zonder rechtvaardiging van de onderliggende werkelijke kosten.

Voorbeeld 3a: De begunstigde, een regionale kamer van koophandel, organiseert een adviesdienst voor middelgrote en kleine ondernemingen (MKB's) in de regio. Deze dienst wordt uitgevoerd door de adviseurs van de regionale kamer van koophandel. Op basis van facturen uit het verleden van de 'adviesafdeling' van de kamer van koophandel worden de kosten van advies geraamd op 350 EUR per dag. De subsidie wordt toegekend op grond van de volgende formule: aantal dagen x 350 EUR.

Voorbeeld 3b: Innovatieprojecten voor middelgrote en kleine ondernemingen (MKB's)

In bepaalde typen projecten die zijn gericht op middelgrote en kleine ondernemingen (MKB's) op het gebied van onderzoek & ontwikkeling en innovatie zijn personeelskosten vaak een belangrijk element. De optie om standaardschalen van eenheidskosten toe te passen is een welkome vereenvoudiging voor deze MKB's. De eenheidskosten van activiteiten worden in dit geval uitgedrukt als het uurtarief dat wordt toegepast op het daadwerkelijke aantal door het personeel gewerkte uren. Deze eenheidskosten worden vastgesteld voorafgaand aan de subsidiebeslissing, waarin de maximale subsidie wordt berekend als het maximaal toegestane aantal gewerkte uren vermenigvuldigd met de eenheidskosten (de berekende personeelskosten).

Om te komen tot dekking van de werkelijke kosten door middel van een zo goed mogelijke benadering van die kosten, en rekening houdend met verschillen tussen regio's en sectoren, worden de kosten van een standaard eenheid gedefinieerd als een uurtarief, en wel met behulp van de volgende formule:

Uurtarief = bruto jaarsalaris (inclusief wettelijk ingehouden belastingen en premies) gedeeld door het gemiddelde aantal gewerkte uren (rekening houdend met vakanties). Bijvoorbeeld: het uurtarief = 60 000 / (1 980 uren – 190 uur aan vakantie) = 60 000/1 790 = 33,52 EUR/uur.

De financiële bijstand die aan de actie wordt gegeven wordt berekend als het uurtarief vermenigvuldigd met het werkelijke en gecontroleerde aantal gewerkte uren. MKB's dienen daarom alle ondersteunende documenten met betrekking tot het aantal door het personeel aan het project gewerkte uren te bewaren. In principe leidt een verlaging van het aantal vastgestelde gewerkte uren tot een verlaging van het definitieve bedrag dat wordt uitbetaald.

De standaardschaal van eenheidskosten kan gebaseerd zijn op het proces, zoals in het bovenstaande voorbeeld, of op het resultaat, zoals in het volgende voorbeeld:

Voorbeeld 4: Een programma van zes maanden voor ondersteuning van werkzoekenden (hierna: "de actie") kan worden gefinancierd op basis van een standaardschaal van eenheidskosten (bijvoorbeeld 2 000 EUR/persoon) voor elk van de 20 deelnemers aan de actie die een baan vindt en gedurende een vooraf vastgestelde periode, bijvoorbeeld zes maanden, behoudt. De berekening van de maximale subsidie die aan de actie kan worden gegeven is als volgt: 20 personen x 2 000 EUR/baan = 40 000 EUR.

De definitieve overheidssubsidie wordt betaald op basis van de werkelijke output van de actie: wanneer slechts 17 personen een plaats op de arbeidsmarkt vinden en hun baan gedurende de vereiste periode behouden, is de uiteindelijke subsidie die aan de begunstigde wordt betaald 17 x 2 000 EUR = 34 000 EUR.

Een managementautoriteit kan ook verschillende schalen van eenheidskosten toepassen op verschillende activiteiten (bijvoorbeeld eenheidskosten voor een uur “theorieles” per persoon, andere eenheidskosten voor een uur “praktijkles” per deelnemer, en weer andere eenheidskosten voor een uur “follow-up per persoon”).

III.2. GEVOLGEN VOOR HET FINANCIËEL BEHEER

Afgezien van de betalingen vooraf aan begunstigden kunnen betalingsschema's voor concrete acties voorzien in tussentijdse betalingen of alleen een eindbetaling, op basis van de werkelijke voortgang van de actie (gedeclareerde en gecontroleerde gerealiseerde uren x het aantal deelnemers, zoals in voorbeeld 3). In elk geval wordt het definitieve subsidiebedrag betaald op basis van de fysieke voltooiing van de actie, naar behoren gecertificeerd door de begunstigde en gecontroleerd door de managementautoriteit/de bemiddelende instantie, zonder dat de begunstigde de onderliggende werkelijke kosten hoeft te rechtvaardigen. Een van de belangrijkste verschillen met de “werkelijke kosten”-aanpak is dat er niet wordt verwezen naar individuele ondersteunende financiële documenten voor kosten die zijn berekend op basis van standaardschalen van eenheidskosten. **Toepassing van standaardschalen van eenheidskosten houdt in beginsel in dat er een benadering van de werkelijke kosten wordt gemaakt.** In tegenstelling tot de methode van de vaste bedragen is de methode van de standaardschalen van eenheidskosten niet gebaseerd op een a priori vastgesteld totaalbedrag voor een gegeven resultaat van de concrete actie, maar is het definitieve bedrag dat aan de begunstigde wordt betaald afhankelijk van de gerealiseerde resultaten.

Als gevolg hiervan dient bij het gebruik van standaardschalen van eenheidskosten rekening te worden gehouden met de volgende elementen:

1) De basis voor het berekenen van de schaal van de in de actie gebruikte eenheidskosten moet eerlijk, billijk en verifieerbaar zijn. De wijze waarop de standaardschaal van eenheidskosten tot stand komt (bijvoorbeeld 7 EUR per opleidingsuur per deelnemer of de toewijzing van 2 000 EUR in de voorbeelden 3 en 4) moet worden gerechtvaardigd.

2) Omdat de betalingen zullen worden berekend op basis van kwantiteiten, moeten gedeclareerde kwantiteiten worden gecertificeerd door de begunstigde en worden gerechtvaardigd en gearhiveerd met het oog op toekomstige controles en audits. Bij controles door bemiddelende instanties, managementautoriteiten of auditoren zijn ondersteunende documenten nodig om de door de begunstigde gedeclareerde kwantiteiten te rechtvaardigen – dat wil zeggen dat moet worden **aangetoond dat de activiteiten of de outputs daadwerkelijk zijn gerealiseerd**. In het bijzonder betekent dit dat de belangrijkste focus van de controles die krachtens artikel 13 van Verordening (EG) nr. 1828/2006 zullen worden uitgevoerd met name bij immateriële acties zal verschuiven van financiële controles (controle van de rechtvaardiging van de werkelijke kosten, maar ook van bijkomende elementen die aantonen dat de actie heeft plaatsgevonden) naar technische en fysieke aspecten van acties, **waarbij aan controles ter plaatse speciaal belang zal worden gegeven**.

In deze omstandigheden wordt de **op basis van de toepassing van een standaardschaal van eenheidskosten berekende en uitbetaalde subsidie** geacht bewezen kosten te dekken, als werkelijke kosten die worden ondersteund door facturen.

II.3. BELANGRIJKE PUNTEN VOOR DE MANAGEMENTAUTORITEIT

Wanneer een managementautoriteit besluit om standaardschalen van eenheidskosten te gebruiken, zal ze speciale aandacht moeten besteden aan de volgende punten:

a) In de zin van artikel 7, lid 4, ii), van Verordening (EG) nr. 1080/2006 en artikel 11, lid 3, onder b), ii), van Verordening (EG) nr. 1081/2006 zijn standaardschalen van eenheidskosten alleen van toepassing op subsidies

b) De berekening van de standaardschalen van eenheidskosten moet vooraf op een eerlijke, billijke en verifieerbare wijze worden uitgevoerd (zie hoofdstuk IV, punt 2).

c) Correlatie tussen de gerealiseerde kwantiteiten en de betalingen

Wanneer gedeclareerde kwantiteiten lager zijn dan het voorziene maximum, moet de definitieve betaling ook worden verlaagd, "onafhankelijk" van de werkelijke onderliggende kosten van de actie.

Het managementsysteem moet ook in staat zijn om verschil te maken tussen gevallen waarin kwantitatieve (op activiteiten of op resultaten gebaseerde) doelstellingen niet worden gehaald vanwege externe factoren waarover de begunstigde geen controle heeft en gevallen waarin deze doelstellingen niet worden gehaald door de schuld van de begunstigde. Wanneer de betaling bijvoorbeeld wordt gedaan op basis van 'uren x deelnemers', dan zal de betaling niet moeten worden verlaagd naar aanleiding van de gerechtvaardigde afwezigheid van deelnemers, bijvoorbeeld wanneer ze zich ziek hebben gemeld. Bovendien moet in de subsidiebeslissing de maximaal toegestane afwezigheid worden vermeld, evenals het minimumaantal opleidingsuren dat een deelnemer moet volgen om in het kader van de actie subsidiabel te blijven en het soort opleidingsregeling (verplichte deelname vanaf het begin van de opleiding, vervanging van deelnemers die stoppen met de opleiding, enzovoort). Deze "uitzonderingen" moeten natuurlijk van tevoren in de subsidiebeslissing of in een akte met gelijkwaardige rechtskracht duidelijk worden omschreven, en geldig zijn voor alle vergelijkbare acties.

(d) Rechtvaardiging van gedeclareerde kwantiteiten

Ook moet worden onderstreept dat sommige soorten standaardschalen van eenheidskosten moeilijker te rechtvaardigen kunnen zijn dan andere. De keuze van de juiste te gebruiken eenheidskosten zal voor de managementautoriteiten en de begunstigten belangrijke gevolgen hebben wat betreft de vereenvoudiging, de administratieve werklast en het risico op fouten.

Gelet op het feit dat de financiering in de voorbeelden 3 en 3a is gebaseerd op het proces, zal de noodzaak om accurate tijdschema's te verstrekken, waarin de opleidingsactiviteiten worden gespecificeerd en de werkelijke aanwezigheid van opleiders/deelnemers wordt gecertificeerd, blijven bestaan.

Anderzijds zal in het geval dat er eenheidsprijzen worden vastgesteld om de subsidie te berekenen voor het aantal mensen dat een baan vindt en gedurende een overeengekomen periode behoudt, zoals in voorbeeld 4, het enige ondersteunende bewijs dat nodig zal zijn bestaan uit de rechtvaardiging van de subsidiabiliteit van de persoon. Deze subsidiabiliteit wordt bepaald aan de hand van vooraf vastgestelde subsidiabiliteitscriteria, het bewijs van de initiële indienstneming van de geplaatste persoon en bewijs van zijn of haar werkgelegenheid tijdens de voorgaande zes maanden. Deze typen schalen zijn duidelijk 'output-gericht' en gemakkelijker te rechtvaardigen, maar hebben betrekking op slechts één aspect van de actie.

(e) Keuze van de standaardschaal van eenheidskosten

Als algemeen beginsel moet de keuze van de standaardschaal of -schalen van eenheidskosten de activiteit(en) van het soort actie dat wordt gefinancierd weerspiegelen. Een standaardschaal als, bijvoorbeeld, ‘personen die na drie maanden nog werken’ mag beleidsmatig belangrijk en een verwacht resultaat van veel acties zijn, maar het zou niet passend zijn om alle acties aan de hand van dit criterium te betalen wanneer de gefinancierde activiteit (bijvoorbeeld een opleiding) niet direct verband houdt met de vraag of de betrokken persoon de baan nog heeft, waarvan het antwoord door veel andere externe gebeurtenissen (zoals een financiële en economische crisis) kan worden beïnvloed.

Een systeem van standaardschalen van eenheidskosten dat zuiver is gebaseerd op het resultaat kan weleens zeer riskant blijken te zijn. Wanneer een deel van het resultaat niet afhankelijk is van de outputs en de kwaliteit van de actie, bestaat het risico dat er onderbetaling van acties en begunstigen zal plaatsvinden. Dit is met name relevant bij acties die zijn gericht op groepen ‘in moeilijkheden’: de verwachte resultaten zijn over het algemeen laag, en elk subsidiesysteem dat is gebaseerd op deze resultaten en uitkomsten zal ertoe leiden dat de begunstigde moet kiezen tussen de volgende opties: a) weigeren om de actie met een dergelijk subsidiesysteem uit te voeren; b) de actie uitvoeren in de wetenschap dat er geld zal worden verloren, tenzij er voldoende aanvullende financieringsbronnen kunnen worden gevonden (het risico van dubbele financiering); of c) de deelnemers ‘afromen’ (door de personen te selecteren die het best in staat zijn om de opgelegde resultaten en uitkomsten te halen) of de normen verlagen om de verwachte resultaten te verwezenlijken.

Het gebruik van een combinatie van verschillende standaardschalen van eenheidskosten (bijvoorbeeld de combinatie van een standaardschaal van eenheidskosten op basis van de output en een standaardschaal van eenheidskosten op basis van het resultaat) binnen dezelfde actie is mogelijk voor zover de verschillende schalen betrekking hebben op verschillende kosten.

Tot slot kan de keuze van de standaardschaal van eenheidskosten de begunstigde in staat stellen om de vaste kosten te dekken, vergeleken met de variabele kosten, die verband houden met de daadwerkelijke participatie van deelnemers of personen. In voorbeeld 3 hierboven zal de begunstigde de vaste kosten van de opleidingsfaciliteiten en de opleiders en dergelijke dragen, onafhankelijk van het aantal deelnemers dat dagelijks en aan het eind van de actie daadwerkelijk aan de opleiding deelneemt. De betaling van de eindbalans van de actie met twee deelnemers minder dan voorzien in de subsidiebeslissing en bijna 3 000 uur minder dan gepland kan resulteren in een definitieve uitbetaling van de subsidie die lager ligt dan de onderliggende werkelijke kosten die de begunstigde heeft gemaakt.

Concluderend kan worden gezegd dat de keuze van de juiste standaardschaal of -schalen van eenheidskosten door de managementautoriteiten van het grootste belang is en dat daarbij rekening moet worden gehouden met alle potentiële voor- en nadelen. Een ideale standaardschaal van eenheidskosten kan de volgende kwaliteiten hebben: een duidelijk en rechtstreeks verband met de actie, gemakkelijk te rechtvaardigen kwantiteiten, economisch evenwicht bij de actie en de begunstigde, verlaging van het risico van het ‘afromen’ van deelnemers, en een duidelijk onderscheid tussen subsidies en openbare aanbestedingen. Bij een standaardschaal van eenheidskosten zal de belangrijkste focus van de controles die krachtens artikel 13 van Verordening (EG) nr. 1828/2006 zullen worden uitgevoerd met name bij immateriële acties verschuiven van financiële aspecten naar technische en fysieke aspecten van acties, **waarbij speciaal belang zal worden gehecht aan controles ter plaatse.**

II.4 CONTROLEAANPAK

De Commissie zal de ondersteunende financiële documenten van kosten die worden gedekt door de standaardschaal van eenheidskosten niet controleren. De controles zullen betrekking hebben op de berekeningsmethode van de standaardschaal van eenheidskosten en de correcte toepassing van de methode in afzonderlijke projecten. De controles van de berekeningsmethode zullen worden uitgevoerd door de managementautoriteit/de bemiddelende instantie, terwijl de correcte toepassing van het tarief zal worden gecontroleerd op het niveau van de begunstigde.

De controles zullen zich concentreren op de vraag of aan de voorwaarden voor terugbetaling van de kosten is voldaan. Dat kunnen opleidingsuren zijn (een vooraf bepaald bedrag dat wordt uitbetaald per gerealiseerd opleidingsuur, in welk geval de auditor het aantal gerealiseerde opleidingsuren dient te controleren), het aantal gewerkte uren (een vast bedrag per gewerkt uur in, bijvoorbeeld, onderzoeksprogramma's, in welk geval de auditor het aantal gewerkte uren dient te controleren), de verblijfsvergoeding (een vast bedrag per dag, in welk geval de auditor het daadwerkelijke aantal reisdagen dient te controleren) of andere eenheden, afhankelijk van het type project.

In alle gevallen zal de auditor controleren of het gedeclareerde bedrag gelijk is aan het standaardtarief per eenheid van het product of de dienst vermenigvuldigd met het daadwerkelijke aantal geleverde eenheden. Wanneer in de oproep tot het indienen van voorstellen of in de subsidiebeslissing andere voorwaarden zijn vastgesteld, zullen de auditoren controleren of deze voorwaarden zijn vervuld.

Tarieven die zijn vastgesteld aan de hand van standaardschalen van eenheidskosten voor bepaalde goederen of diensten kunnen een component voor indirecte kosten (overhead) omvatten.

Bevindingen die als onregelmatigheid kunnen worden aangemerkt zijn:

- Bij de toepassing van de berekeningsmethode voor de terugbetaling van kosten zijn de verkregen resultaten niet in acht genomen. Wanneer het standaardtarief dat in rekening kan worden gebracht bijvoorbeeld 10 EUR per opleidingsuur is, zal er een financiële correctie worden toegepast wanneer er een hoger bedrag wordt gedeclareerd;
- Er ontbreken ondersteunende documenten die de outputs aantonen of outputs worden slechts gedeeltelijk aangetoond, maar zijn wel volledig vergoed. Wanneer bijvoorbeeld 100 000 uur (x het aantal deelnemers) is gedeclareerd, maar slechts 85 700 uren met behulp van ondersteunende documenten zijn gerechtvaardigd, zal er een financiële correctie worden toegepast op het verschil.

HOOFDSTUK III

Vaste bedragen

III.1. ALGEMENE BEGINSELEN MET BETREKKING TOT VASTE BEDRAGEN

Voor kleine acties en kleine organen kunnen vaste bedragen een aanzienlijke vereenvoudiging vormen, aangezien de financiële regels van de structuurfondsen zeer strikt zijn. Het systeem van terugbetaling van de werkelijke kosten vraagt van kleine, lokale begunstigden dat ze gespecialiseerde deskundigheid inhuren. Als gevolg daarvan zijn kleine begunstigden vaak zeer terughoudend met het aanvragen van steun uit de structuurfondsen, ook als hun acties volledig in overeenstemming zijn met de strategische prioriteiten van de EU.

Bij vaste bedragen worden alle subsidiabele kosten of gedeelten van subsidiabele kosten van een concrete actie vergoed op basis van een vooraf vastgesteld vast bedrag (de berekening van het vaste bedrag moet worden gerechtvaardigd), in overeenstemming met vooraf bepaalde voorwaarden met betrekking tot de activiteiten en/of outputs van de actie. De subsidie wordt betaald wanneer aan deze vooraf bepaalde voorwaarden met betrekking tot activiteiten en/of outputs is voldaan.

De mogelijkheid om een vast bedrag te declareren is een vorm van toepassing van het evenredigheidsbeginsel en is gericht op het verlichten van de administratieve lasten bij kleine acties en het verbeteren van de toegang van ngo's (maar niet uitsluitend ngo's) tot de structuurfondsen.

Dat is de reden waarom vaste bedragen die binnen het toepassingsgebied van artikel 7, lid 4, iii), van Verordening (EG) nr. 1080/2006 en artikel 11, lid 3, onder b), iii), van Verordening (EG) nr. 1081/2006 vallen, een maximum van 50 000 EUR kennen. Dit bedrag komt overeen met de overheidsbijdrage aan de met het vaste bedrag gesteunde activiteit (waarbij private participaties worden uitgesloten, indien deze er zijn). Ook wanneer vaste bedragen kunnen worden gecombineerd om verschillende categorieën subsidiabele kosten of verschillende projecten binnen dezelfde actie te dekken (zie hoofdstuk IV, punt 5), zal het totale vaste bedrag voor een gegeven actie niet hoger zijn dan 50 000 EUR.

Voorbeeld 5: Een ngo die een crèche beheert heeft steun nodig om een nieuwe activiteit op te starten. De ngo vraagt een vast bedrag aan door indiening van een gedetailleerde ontwerpbegroting voor het opstarten van de activiteit en het gedurende een jaar beheren van de activiteit. De activiteit zal na het eerste jaar onafhankelijk worden voortgezet. Het vaste bedrag kan bijvoorbeeld betrekking hebben op het salaris van een persoon die gedurende een jaar op de kinderen past, de afschrijving van nieuwe benodigdheden, publiciteitskosten in verband met de nieuwe activiteit en indirecte kosten voor het beheer ervan, boekhoudkundige kosten, water, elektriciteit, verwarming, huurkosten, enzovoort. Op basis van een gedetailleerde ontwerpbegroting en na een vergelijking met andere, vergelijkbare acties kent de managementautoriteit een vast bedrag van 47 500 EUR toe om al deze kosten te dekken. Dit bedrag zal aan het eind van de actie aan de ngo worden betaald op basis van de output, wanneer op een overeengekomen aantal extra (10) kinderen wordt gepast. Het zal daarom niet nodig zijn om de werkelijke kosten van deze activiteit te rechtvaardigen.

Deze regeling kan ook worden gebruikt bij subsidies waarvoor geldt dat standaardschalen van eenheidskosten niet de meest geschikte oplossing vormen, zoals de productie van een 'toolkit', de organisatie van een klein lokaal seminar, enzovoort.

Voorbeeld 6: Een ngo die opkomt voor de Roma wil een lokaal seminar organiseren over de sociaaleconomische situatie van de Romagemeenschap in een bepaalde regio van een lidstaat en in verband daarmee een ‘toolkit’ ontwikkelen. De subsidiebeslissing zal een gedetailleerde ontwerpbegroting bevatten en in de beslissing zullen de doelstellingen van de subsidie worden vermeld: 1) de organisatie van het seminar en 2) de productie van een toolkit om werkgevers in de desbetreffende regio ontvankelijk te maken voor de specifieke problemen waar de Roma mee te kampen hebben.

Vanwege de omvang en de doelstelling van de actie (een kleine actie met kosten die niet gemakkelijk zijn te kwantificeren met behulp van standaardschalen van eenheidskosten) en de aard van de begunstigde (een lokale ngo) besluit de managementautoriteit gebruik te maken van de mogelijkheid om een vast bedrag toe te kennen.

Om de hoogte van het vaste bedrag te kunnen berekenen, zal de managementautoriteit een gedetailleerde ontwerpbegroting voor elk van de acties verlangen: na onderhandeling over de gedetailleerde ontwerpbegroting wordt het vaste bedrag vastgesteld op 45 000 EUR, verdeeld over twee projecten: 25 000 EUR voor het seminar en 20 000 EUR voor de toolkit.

Wanneer de voorwaarden van de subsidie worden gerespecteerd (de organisatie van het seminar, de productie van de toolkit) zal bij de afsluiting van de activiteit 45 000 EUR worden betaald. De ondersteunende documenten die nodig zijn voor de uitbetaling van de subsidie (en die vervolgens moeten worden gearchiveerd) zullen het bewijs vormen dat het seminar is georganiseerd en dat de toolkit is geproduceerd. Wanneer slechts één van de projecten (bijvoorbeeld het seminar) is uitgevoerd, zal de subsidie worden verlaagd tot het bedrag dat betrekking heeft op dit gedeelte (in het voorbeeld tot 25 000 EUR), afhankelijk van de voorwaarden van de subsidie (er kan bijvoorbeeld een clausule bestaan waarin wordt bepaald dat beide projecten moeten zijn uitgevoerd om enige subsidie te kunnen ontvangen).

Voorbeeld 7: Om lokale producten te promoten wil een groep van kleine ondernemingen gezamenlijk deelnemen aan een handelsbeurs. Vanwege de lage kosten van de actie besluit de managementautoriteit de methode van het vaste bedrag te gebruiken om de overheidssteun te berekenen. De groep van ondernemingen wordt daarom verzocht een begroting voor de kosten van het huren, opzetten en beheren van de stand in te dienen. Op basis van deze voorgestelde begroting wordt een vast bedrag van 20 000 EUR vastgesteld. De betaling aan de begunstigde zal worden gedaan na overlegging van bewijs dat aan de beurs is deelgenomen. De overeengekomen begroting van 20 000 EUR moet worden bewaard voor controledoeleinden (controle van de berekening vooraf van het vaste bedrag).

III.2. GEVOLGEN VOOR HET FINANCIËEL BEHEER

Afgezien van de betalingen vooraf aan begunstigden kan de subsidiebeslissing voorzien in tussentijdse betalingen en een eindbetaling of alleen een eindbetaling. In elk geval wordt de eindbetaling uitsluitend verricht op grond van de voltooiing van de actie, naar behoren gecertificeerd door de begunstigde en gecontroleerd door de managementautoriteit/de bemiddelende instantie, zonder dat de begunstigde de onderliggende werkelijke kosten hoeft te rechtvaardigen. Een van de belangrijkste verschillen met de “werkelijke kosten”-aanpak is dat er niet wordt verwezen naar individuele ondersteunende financiële documenten van kosten die zijn berekend op basis van vaste bedragen. **Net als de toepassing van standaardschalen van**

eenheidskosten houdt de toepassing van vaste bedragen in dat er een benadering van de werkelijke kosten wordt gemaakt.

Als gevolg hiervan moet bij het gebruik van vaste bedragen rekening worden gehouden met de volgende elementen:

1) De berekening van het vaste bedrag moet eerlijk, billijk en verifieerbaar zijn. De berekening van het vaste bedrag (bijvoorbeeld 45 000 EUR, zoals in voorbeeld 6) moet worden gerechtvaardigd en deze rechtvaardiging, met alle details van de berekening van het vaste bedrag, moet deel uitmaken van het controlespoor van de actie.

2) Omdat de betalingen zullen worden berekend op basis van de realisering van de in de subsidiebeslissing omschreven actie moet bewijs voor de uitvoering van de actie door de begunstigde worden gecertificeerd en gearhiveerd met het oog op rechtvaardiging tijdens toekomstige controles en audits.

Voor controles door bemiddelende instanties, managementautoriteiten of auditoren zijn ondersteunende documenten nodig die aantonen dat de **aangemelde acties daadwerkelijk zijn gerealiseerd**. In het bijzonder betekent dit dat, net als bij het gebruik van standaardschalen van eenheidskosten, de belangrijkste focus van de controles die krachtens artikel 13 van Verordening (EG) nr. 1828/2006 zullen worden uitgevoerd met name bij immateriële acties zal verschuiven van financiële controles (controle van de rechtvaardiging van de werkelijke kosten, maar ook van bijkomende elementen die aantonen dat de actie heeft plaatsgevonden) naar technische en fysieke aspecten van acties, waarbij aan controles ter plaatse speciale aandacht zal moeten worden geschonken.

In deze omstandigheden worden, net als bij de toepassing van een standaardschaal van eenheidskosten, **de berekende en op basis van een vast bedrag terugbetaalde kosten geacht bewezen kosten te vormen, als werkelijke kosten die worden ondersteund door facturen.**

III.3 BELANGRIJKE PUNTEN VOOR DE MANAGEMENTAUTORITEIT

Wanneer de managementautoriteit besluit vaste bedragen te gebruiken, zal ze speciale aandacht moeten besteden aan de volgende punten:

(a) In de zin van artikel 7, lid 4, iii), van Verordening (EG) nr. 1080/2006 en artikel 11, lid 3, onder b), iii), van Verordening (EG) nr. 1081/2006 zijn vaste bedragen alleen van toepassing op subsidies.

(b) De berekening van het vaste bedrag moet vooraf op een eerlijke, billijke en verifieerbare wijze worden gemaakt (zie hoofdstuk IV, punt 2).

(c) Correlatie tussen de gerealiseerde acties en de betalingen

Het belangrijkste verschil tussen de methode van de vaste bedragen en de methode van de standaardschalen van eenheidskosten is dat de betaling aan de begunstigde in het eerste geval niet evenredig is aan de kwantiteiten. Bij het gebruik van standaardschalen van eenheidskosten geldt dat wanneer de kwantiteiten lager zijn, de subsidie evenredig daalt. Wanneer er met vaste bedragen wordt gewerkt, is dit 'evenredige verband' tussen kwantiteiten en betalingen niet van toepassing. De berekening van de subsidie zal veel meer 'binair' zijn. Zo zal in voorbeeld 6 een subsidie van 25 000 EUR worden betaald wanneer het seminar wordt georganiseerd en zal er niets worden betaald wanneer het seminar niet wordt georganiseerd.

Deze aanpak heeft een belangrijk gevolg: om te ontsnappen aan een ‘te binaire’ aanpak zou, ook al is het niet verplicht, de mogelijkheid moeten worden overwogen om verschillende niveaus van eindbetalingen in te voeren: bij de organisatie van een seminar kunnen bijvoorbeeld twee fasen worden ingevoerd, een eerste voor de conceptuele fase (bepaling van het programma, verzending van de uitnodigingen, enzovoort), en een tweede voor het geven van het seminar zelf (kosten van het huren van een ruimte, maaltijden, enzovoort).

Voor kleine acties waarbij enkele kwantiteiten kunnen worden vastgesteld, moeten de autoriteiten kiezen tussen het gebruik van vaste bedragen of het gebruik van standaardschalen van eenheidskosten. In het ‘simplistische’ voorbeeld 5 over de crèche zal de subsidie worden betaald op basis van het feit dat de baan in de crèche is gecreëerd en gedurende twaalf maanden in stand is gehouden. Een binaire aanpak kan ertoe leiden dat uiteindelijk een subsidie van 0 EUR wordt betaald, bijvoorbeeld wanneer de baan is gecreëerd en slechts tien maanden in stand is gehouden. Een alternatieve oplossing kan zijn om een standaardschaal van eenheidskosten te hanteren die is gebaseerd op de maandelijkse kosten. Dit zou in het onderhavige voorbeeld veel gunstiger zijn dan het gebruik van een vast bedrag. Een andere oplossing met vaste bedragen zou zijn om te betalen wanneer de baan is gecreëerd en gedurende twaalf maanden in een periode van vijftien maanden in stand is gehouden.

(d) Rechtvaardiging van het definitieve vaste bedrag

De subsidiebeslissing moet zeer zorgvuldig worden opgesteld, waarbij duidelijk moet worden beschreven op welke basis de betaling zal geschieden en op welke wijze deze betaling zal worden verlaagd wanneer de doelstellingen niet worden gehaald. Deze mogelijke verlaging van de subsidie is van cruciaal belang bij het gebruik van vaste bedragen, omdat een binaire aanpak problemen zou kunnen veroorzaken wanneer er geen andere keuze is dan het betalen van 0 % of het betalen van 100 % van de subsidie (zie punt c).

Speciale aandacht moet worden gegeven aan het in de praktijk toepassen van de mogelijkheid om een subsidie in de vorm van een vast bedrag te betalen. Aangezien de uitbetaling van een vast bedrag volledig onafhankelijk kan zijn van de gerealiseerde kwantiteiten bestaat het risico van een te algemene of een te kwantitatieve bewoording van de activiteiten/outputs/resultaten die moeten worden uitgevoerd of verwezenlijkt om de uitbetaling van de subsidie te activeren, hetgeen zou kunnen leiden tot de onmogelijkheid om op een transparante en eerlijke basis een subsidie uit te betalen. Direct gekoppeld aan het probleem van de bewoording van de activiteiten/outputs/resultaten is de vraag of er ondersteunende documenten nodig zijn om ze te beoordelen: ook deze moeten in de subsidiebeslissing worden gespecificeerd. Bij immateriële acties is dit punt van het grootste belang, omdat moet worden gegarandeerd dat de actie daadwerkelijk is georganiseerd.

Wanneer een subsidie in de vorm van een vast bedrag bijvoorbeeld wordt uitbetaald wanneer er een seminar is georganiseerd, moeten de managementautoriteiten in de subsidiebeslissing specificeren welke ondersteunende documenten moeten worden geproduceerd om de organisatie van het seminar te rechtvaardigen: aanwezigheidslijsten, foto's, artikelen in de pers, enzovoort.

(e) Keuze van het vaste bedrag

De keuze van de activiteiten/outputs/resultaten waarop het vaste bedrag betrekking heeft gebeurt op basis van dezelfde beginselen als de keuze van de standaardschalen van eenheidskosten:

- De keuze moet een weerspiegeling zijn van het type actie dat wordt gefinancierd, waarbij moet worden geprobeerd om externe factoren die de uitvoering van de actie kunnen beïnvloeden te mitigeren;

- Zuiver ‘resultaat’-gerichte vaste bedragen zijn riskant en moeten het risico van een ‘te binaire’ aanpak niet verder vergroten.

Concluderend kan worden gezegd dat de managementautoriteiten bij de keuze van het juiste vaste bedrag/de juiste vaste bedragen alle potentiële voor- en nadelen in aanmerking moeten nemen, met inbegrip van de vraag welke methode het best kan worden gebruikt: vaste bedragen of standaardschalen van eenheidskosten, en de werkelijke kosten of een forfait voor de indirecte kosten. Een ideaal vast bedrag kan de volgende kwaliteiten hebben: een duidelijk verband met de actie, een gemakkelijke en eenduidige manier om de activiteiten/outputs/resultaten te rechtvaardigen, economisch evenwicht bij de actie en de begunstigde (met name door de vaststelling van verschillende betalingsniveaus), verlaging van het risico van het ‘afromen’ van deelnemers, en een duidelijk onderscheid tussen subsidies en openbare aanbestedingen.

Het zal van het grootste belang zijn om in de subsidiebeslissing exact aan te geven hoe de door de begunstigten te verwezenlijken outputs of resultaten moeten worden gedocumenteerd. Wanneer bijvoorbeeld **slechts een gedeelte** van de in de subsidiebeslissing vermelde outputs of resultaten wordt verwezenlijkt, zal er geen betaling plaatsvinden.

III.4 AANPAK VAN DE ACCOUNTANTSCONTROLE

De Commissie zal de ondersteunende financiële documenten van kosten die worden gedekt door het vaste bedrag niet controleren. De controles zullen betrekking hebben op de berekeningsmethode van het vaste bedrag voor specifieke outputs en de correcte toepassing daarvan in het individuele project. De controles van de berekeningsmethode zullen worden uitgevoerd op het niveau van de managementautoriteit/de bemiddelende instantie, terwijl de correcte toepassing van het vaste bedrag zal worden gecontroleerd op het niveau van de begunstigde.

Net als bij standaardschalen van eenheidskosten zal de controle zich voornamelijk concentreren op de vraag of de output die moest zijn verwezenlijkt om de subsidie in de vorm van het vaste bedrag te ontvangen is geleverd. Wanneer de uitbetaling van het vaste bedrag afhankelijk is van het binnen een bepaalde tijd voltooien van een opleidingsprogramma, moet tijdens de controle worden nagegaan of het programma inderdaad binnen de afgesproken periode is voltooid, of het programma is uitgevoerd in overeenstemming met de in de subsidiebeslissing beschreven voorwaarden, enzovoort.

Net als standaardschalen van eenheidskosten kunnen vaste bedragen een component voor indirecte kosten omvatten.

Het is de algemene verwachting dat de betaling van vaste bedragen is gekoppeld aan de voltooiing van het project. Auditoren mogen vaste bedragen die vooraf en in hun geheel zijn betaald en gedeclareerd bij de Commissie zonder dat het daarbij behorende deel van het project is uitgevoerd niet aanvaarden.

De betaling van vaste bedragen zal normaliter worden gekoppeld aan de realisatie van een bepaald product of een bepaalde dienst. In tegenstelling tot bij standaardschalen van eenheidskosten is de betaling aan de begunstigde niet evenredig aan de gerealiseerde kwantiteiten (eenheden). Bij vaste bedragen leidt de realisatie van een bepaald product of een bepaalde dienst tot een betaling van 100 %, terwijl het niet of gedeeltelijk realiseren van het product of de dienst leidt tot niet-betaling van de subsidie (behalve wanneer in de subsidiebeslissing duidelijk intermediaire stappen zijn vastgelegd, met betalingen die zijn gekoppeld aan die intermediaire stappen). De auditoren zullen controleren of de bepalingen van de subsidiebeslissing correct zijn toegepast en of de betaalde en gecertificeerde bedragen overeenkomen met de betaling waarin is voorzien in de subsidiebeslissing. Een bevinding die als een onregelmatigheid kan worden beschouwd is dat de begunstigde het product of de dienst waarin in de subsidiebeslissing is

voorzien niet volledig heeft geleverd. In dit geval zal er een volledige correctie van het betaalde en gedeclareerde vaste bedrag worden uitgevoerd.

HOOFDSTUK IV

Gemeenschappelijke horizontale bepalingen

IV.1. BEREKENING VAN HET FORFAIT VOOR INDIRECTE KOSTEN, STANDAARDSCHALEN VAN EENHEIDSKOSTEN EN VASTE BEDRAGEN

In artikel 11, lid 3, onder b), van Verordening (EG) nr. 1081/2006 en artikel 7, lid 4, van Verordening (EG) nr. 1080/2006 wordt geen berekeningsmethode gegeven voor het vaststellen van het forfait voor indirecte kosten, standaardschalen van eenheidskosten en vaste bedragen, maar worden vier voorwaarden gesteld waaraan die methoden moeten voldoen: de berekeningen moeten vooraf worden gemaakt en moeten eerlijk, billijk en verifieerbaar zijn. Door deze voorwaarden kan het beheer van subsidies worden vereenvoudigd onder handhaving van een doelmatige controle van de kosten. Waar in het systeem van de werkelijke kosten de controle van zowel de waarde als de kwantiteit van de input achteraf plaatsvindt, **wordt** in het kader van de voorgestelde bepalingen over standaardschalen van eenheidskosten en vaste bedragen **de controle van de waarde van de input vooraf gedaan en de controle van de kwantiteit achteraf**.

IV.2. VOORWAARDEN AAN DE BEREKENING VAN DE VEREENVOUDIGDE KOSTENOPTIES

IV.2.1 De berekening moet vooraf worden gemaakt:

Het is belangrijk dat de begunstigden in de subsidiebeslissing exact wordt meegedeeld hoe ze de gedeclareerde kosten moeten rechtvaardigen en welke outputs of resultaten ze dienen te verwezenlijken.

De berekening van de vereenvoudigde kostenopties moet daarom vooraf worden gemaakt en moet bijvoorbeeld worden opgenomen in de oproep tot het indienen van voorstellen, of uiterlijk in de subsidiebeslissing. De relevante regels en voorwaarden moeten worden geïntegreerd in de nationale subsidiabiliteitsregels die van toepassing zijn op het operationele programma¹³. Ook betekent dit dat het forfait, de standaardschaal van eenheidskosten of het vaste bedrag, eenmaal vastgesteld, niet meer kunnen worden gewijzigd tijdens of na de uitvoering van een actie om een toename van de kosten of een onderbesteding van de beschikbare begroting te compenseren.

Het toepassingsgebied van de vereenvoudigde kostenopties, dat wil zeggen de categorie projecten en de activiteiten van de begunstigde waarvoor de vereenvoudigde kostenopties beschikbaar zijn, moet duidelijk worden gespecificeerd.

De lidstaten moeten een evenwicht zien te vinden tussen een breder toepassingsgebied waarbij wordt voldaan aan de voorwaarden van eerlijkheid en billijkheid, en een minder breed toepassingsgebied waarbij het risico van een te grote differentiatie van de toegepaste tarieven bestaat en de doelstelling van vereenvoudiging misschien niet wordt verwezenlijkt.

¹³ Op nationaal of op regionaal niveau of specifiek voor het desbetreffende programma.

*IV.2.2 De berekening moet **eerlijk** zijn:*

De berekening moet redelijk zijn, dat wil zeggen gebaseerd op de werkelijkheid, en niet buitensporig of extreem. Wanneer in het verleden een bepaalde standaardschaal van eenheidskosten tussen de 1 en 2 EUR is vastgesteld, zullen de diensten van de Commissie niet verwachten dat de berekening op 7 EUR uitkomt. Vanuit dit oogpunt zal de methode die wordt gebruikt voor de berekening van de eenheidskosten, het forfait of het vaste bedrag van essentieel belang zijn. De managementautoriteit moet haar keuzes kunnen uitleggen en rechtvaardigen. In een 'ideale' eerlijke berekeningsmethode kunnen de tarieven worden aangepast aan de specifieke omstandigheden of behoeften. Zo kan de uitvoering van een project in een afgelegen gebied meer kosten dan in een centraal gelegen gebied, vanwege hogere vervoerskosten; dit element moet in aanmerking worden genomen bij het nemen van een besluit over een vast bedrag of een forfait voor vergelijkbare projecten in de twee gebieden. In elk geval mogen de vereenvoudigde kostenopties niet worden misbruikt (de forfaitregeling mag bijvoorbeeld niet leiden tot het opblazen van de kosten van de actie en acties mogen niet worden opgedeeld om systematisch gebruik te kunnen maken van vaste bedragen).

De doelstelling van de controles zal zijn om de grondslag voor de vaststelling van de tarieven te onderzoeken en te bepalen of de uiteindelijk toegepaste tarieven in overeenstemming met deze grondslag zijn vastgesteld.

*IV.2.3 De berekening moet **billijk** zijn:*

De belangrijkste onderliggende gedachte achter de term "billijk" is dat bepaalde begunstigden of acties niet mogen worden bevoordeeld boven andere. Bij de berekening van standaardschalen van eenheidskosten, vaste bedragen of een forfait moeten de begunstigden en/of de acties gelijk worden behandeld.

Een ongelijke behandeling kan bijvoorbeeld bestaan uit het hanteren van verschillende tarieven of bedragen terwijl deze verschillen niet worden gerechtvaardigd door objectieve kenmerken van de begunstigden of de acties of door uitdrukkelijke beleidsdoelstellingen.

Berekeningsmethoden waarin bepaalde groepen van begunstigden of soorten acties op niet te rechtvaardigen wijze worden gediscrimineerd, zullen door de auditoren niet worden aanvaard.

*IV.2.4 De berekening moet **verifieerbaar** zijn:*

De bepaling van forfaits, standaardschalen van eenheidskosten of vaste bedragen moet zijn gebaseerd op documentair bewijs dat kan worden geverifieerd. De managementautoriteit moet kunnen aantonen hoe de berekening tot stand is gekomen. Het is van fundamenteel belang dat het beginsel van goed financieel beheer wordt nageleefd. Deze verificatie zal onderdeel zijn van de controles. Het vaststellen van forfaits, standaardschalen van eenheidskosten of vaste bedragen "vanuit het niets" zal niet worden aanvaard.

Bij het vaststellen van forfaits voor indirecte kosten, standaardschalen van eenheidskosten of vaste bedragen moet de managementautoriteit een gedocumenteerd (en dus geen informeel) besluit nemen, en in dit beredeneerde besluit moet de toegepaste grondslag uiteengezet worden. De ervaring die is opgedaan met de 'forfaitregel voor indirecte kosten' laat zien dat er veel methoden kunnen worden gebruikt om van tevoren standaardschalen van eenheidskosten en vaste bedragen vast te stellen, waarvan de meest gebruikelijke de analyse van historische gegevens is (overzichten, statistische analyse, enzovoort).

Er kan echter ook gebruik worden gemaakt van andere methoden, waarbij de berekening wordt gebaseerd op een analyse van de huidige structuur van de werkelijke kosten gekoppeld aan de standaardschalen van eenheidskosten, zoals dagvergoedingen, opleidingsbeurzen, marktprijzen of vergelijkbare schalen die door de overheid worden gehanteerd, voor zover deze voldoen aan de voorwaarden van artikel 11, lid 3, onder b), van Verordening (EG) nr. 1081/2006 en artikel 7, lid 4, van Verordening (EG) nr. 1080/2006 en van toepassing zijn op vergelijkbare gevallen.

Ook is het mogelijk, al verhoogt dit de administratieve lasten, om de eenheidskosten of vaste bedragen te berekenen op basis van een door de kandidaat-begunstigde voorgestelde gedetailleerde ontwerpbegroting die kan worden vergeleken met de verwachte outputs en met vergelijkbare acties.

De lidstaten kunnen tevens met oproepen tot het indienen van voorstellen werken, waarbij een lidstaat van tevoren de grondslag publiceert waarop de subsidies in de vorm van vaste bedragen zullen worden berekend, welke berekening ook weer *eerlijk, billijk* en *verifieerbaar* moet zijn. Dit betekent dat aanvragers moeten weten op basis van welke criteria de subsidie zal worden vastgesteld en dat dit standaardcriteria zijn die op alle projecten van hetzelfde type van toepassing zijn, en op alle aanvragers. Bij een oproep tot het indienen van voorstellen moet de managementautoriteit bijvoorbeeld vragen kunnen beantwoorden als: “Bevat de oproep tot het indienen van voorstellen alle benodigde details? Zijn de elementen die nodig zijn om het vaste bedrag te bepalen goed gespecificeerd en van tevoren uitgelegd? Controleert de managementautoriteit bijvoorbeeld of de kosten die worden vermeld in de ingediende gedetailleerde ontwerpbegroting redelijk en aanvaardbaar zijn met het oog op de berekening van het vaste bedrag in de subsidiebeslissing?”. Een andere oplossing kan zijn dat de lidstaat een vast bedrag voor een specifieke activiteit vaststelt, op basis van dit bedrag een oproep tot het indienen van voorstellen publiceert en vervolgens de beste voorstellen financiert.

IV.2.5 Controlespoor

Bij het controleren van de berekeningsmethode zal de Commissie zich concentreren op de naleving van de bovenstaande voorwaarden en op de redenen voor het selecteren van een specifieke methode boven een andere. De verantwoordelijke autoriteiten moeten de berekeningsmethode adequaat documenteren en moeten kunnen laten zien hoe de forfaits, de standaardschalen van eenheidskosten of de vaste bedragen tot stand zijn gekomen. De onderliggende documentatie van de berekeningsmethode is onderworpen aan de eisen van artikel 90 van Verordening (EG) nr. 1083/2006.

IV.2.6 Aanpassing van forfaits voor indirecte kosten, standaardschalen van eenheidskosten en vaste bedragen

Artikel 11, lid 3, onder b), van Verordening (EG) nr. 1081/2006 en artikel 7, lid 4, van Verordening (EG) nr. 1080/2006 bevatten geen bepaling over de aanpassing van forfaits voor indirecte kosten, standaardschalen van eenheidskosten en vaste bedragen. Aanpassing is derhalve niet verplicht. De managementautoriteit kan het echter nodig achten om de tarieven aan te passen in verband met de publicatie van een nieuwe oproep tot het indienen van voorstellen, of de tarieven periodiek veranderen in het kader van een indexering of om veranderingen in bijvoorbeeld de energiekosten en de salarissen in aanmerking te nemen. De tarieven kunnen aan een passende index zijn gekoppeld of periodiek worden herzien¹⁴.

¹⁴ De herziening kan ook zijn gebaseerd op het ‘succes’ van het tarief. Wanneer er bijvoorbeeld onvoldoende of geen belangstelling bestaat voor het opleiden van langdurig werklozen tegen een bepaald tarief, kan dit betekenen

De aangepaste tarieven mogen alleen op in de toekomst uit te voeren projecten worden toegepast, en niet met terugwerkende kracht (zie hoofdstuk IV, punt 3).

Elke herziening moet adequaat worden gedocumenteerd om de aangepaste tarieven of bedragen te rechtvaardigen.

IV.3 ALGEMENE CONTROLEAANPAK

Toepassing van de vereenvoudigde kostenopties betekent dat afstand wordt gedaan van de aanpak waarbij van elke euro aan medegefinancierde kosten het spoor terug wordt gevolgd naar een individueel ondersteunend document. Wanneer deze opties worden gebruikt, zullen de auditoren daarom bij het bepalen van de wettigheid en regelmatigheid van de gedeclareerde kosten geen controles uitvoeren van de werkelijke kosten waarop het forfait voor de indirecte kosten, de standaardschalen van eenheidskosten of de vaste bedragen is of zijn gebaseerd. De Commissie en de nationale controleautoriteiten zullen de kosten van medegefinancierde acties en de wettigheid en regelmatigheid van de gedeclareerde kosten blijven controleren. Deze controles zullen echter op een andere manier worden uitgevoerd, namelijk op basis van de methode die is gebruikt voor de berekening van de forfaits en de vaste bedragen en niet op basis van de ondersteunende financiële documenten per project.

Een cruciaal punt waarop moet worden gewezen is dat wanneer de lidstaat over een algemeen geaccepteerde methodiek beschikt, waarin het beginsel van goed financieel beheer wordt gerespecteerd, en er geen aanwijzingen voor fraude of misbruik zijn, de Commissie het nationale systeem niet in twijfel zal trekken.

De controlemethode die zal worden toegepast wanneer er forfaits voor indirecte kosten, standaardschalen van eenheidskosten en/of vaste bedragen worden gebruikt, zal uit de volgende controles bestaan:

1. Controle van de methode die is gebruikt voor de berekening van de forfaits, de standaardschalen van eenheidskosten of de vaste bedragen, welke berekening vooraf en op een eerlijke, billijke en verifieerbare manier moet worden gemaakt;
2. Controle van de correcte toepassing van de vastgestelde methode door het onderzoeken van de outputs/resultaten van het project;
3. Controle van de directe kosten op basis van het beginsel van de werkelijke kosten (of van de berekening van de directe kosten wanneer een andere vereenvoudigde kostenoptie wordt gebruikt om de directe kosten te berekenen) bij het gebruik van forfaits voor indirecte kosten.

Opgemerkt moet worden dat de vereenvoudigde kostenopties zijn gericht op het verminderen van de lasten van het opstellen en bewaren van gedetailleerde ondersteunende financiële documenten. Dat betekent echter niet dat er geen verplichting bestaat om alle van toepassing zijnde communautaire en nationale regels na te leven, zoals die met betrekking tot publiciteit, openbare aanbestedingen, gelijke kansen, een duurzaam milieu, staatssteun, enzovoort.

IV.4. INWERKINGTREDDING MET TERUGWERKENDE KRACHT VAN DE STANDAARDSCHALEN VAN EENHEIDSKOSTEN EN VASTE BEDRAGEN

dat het tarief niet correct is vastgesteld (geen goed evenwicht tussen de betalingen voor het proces en de betaling voor succesfactoren).

De bepalingen inzake standaardschalen van eenheidskosten en vaste bedragen (en indirecte kosten op forfaitaire basis voor het EFRO) zijn van toepassing met ingang van 1 augustus 2006.

Deze mogelijkheid om de bepalingen met terugwerkende kracht toe te passen is geschapen om rechtszekerheid te bieden in verband met de subsidiabiliteit van de kosten van enkele acties waarbij al vormen van standaardschalen van eenheidskosten worden gebruikt in het kader van nationale regelingen.

Aangezien het forfait, de vaste bedragen en de standaardschalen van eenheidskosten vooraf moeten worden vastgesteld, kan toepassing met terugwerkende kracht in beginsel problematisch zijn bij acties die al worden uitgevoerd op basis van de werkelijke kosten. Toepassing met terugwerkende kracht houdt over het algemeen in dat alle rechtshandelingen moeten worden gewijzigd en dat, om een gelijke behandeling te waarborgen, deze mogelijkheid voor alle acties beschikbaar moet zijn. Dit zal een grote hoeveelheid werk voor de nationale autoriteiten en de begunstigen met zich meebrengen, evenals potentiële inconsistenties tussen de werkelijke kosten en de vereenvoudigde kostenopties.

Wanneer een managementautoriteit van plan is de vereenvoudigde kostenoptie met terugwerkende kracht toe te passen, moet dit niet worden gedaan bij de afsluiting van de actie. Daarom beveelt de Commissie met klem aan om, als algemeen beginsel, niet met terugwerkende kracht gebruik te maken van de vereenvoudigde kostenoptie. Bij meerjarige acties is het echter mogelijk om de rekeningen en de bijbehorende activiteiten van de actie te vereffenen nadat het eerste deel van de actie is uitgevoerd om vervolgens de optie van standaardschalen van eenheidskosten of vaste bedragen toe te passen op het resterende deel/de resterende periode van de actie. In dergelijke gevallen moet de periode waarover de werkelijke kosten worden gedeclareerd duidelijk worden gescheiden van de periode waarover kosten op basis van de vereenvoudigde kostenopties worden gedeclareerd, om te voorkomen dat projectkosten via beide systemen worden opgegeven en daardoor dubbel worden gedeclareerd.

IV.5. COMBINATIE VAN OPTIES

Artikel 11, lid 3, onder b), van Verordening (EG) nr. 1081/2006 en artikel 7, lid 4, van Verordening (EG) nr. 1080/2006 scheppen de mogelijkheid voor de managementautoriteit om te kiezen tussen vier opties voor het beheer van subsidies uit het EFRO of het ESF. Die subsidies kunnen worden beheerd op basis van:

- a) de werkelijke kosten (zowel directe als indirecte kosten);
- b) indirecte kosten berekend op een forfaitaire basis van directe kosten;
- c) forfaitaire kosten berekend door toepassing van standaardschalen van eenheidskosten;
- d) vaste bedragen.

De opties kunnen alleen in de volgende gevallen worden gecombineerd, om dubbele financiering van dezelfde kosten te voorkomen:

- 1) ze moeten verschillende categorieën van subsidiabele kosten betreffen, of
- 2) ze moeten worden gebruikt voor verschillende projecten binnen dezelfde actie (een actie is per definitie een project of een groep van projecten).

Geval 1: Verschillende categorieën van subsidiabele kosten

Voorbeeld van een opleiding waarbij een combinatie wordt gebruikt van:
- een standaardschaal van eenheidskosten voor de lonen van de opleiders, bijvoorbeeld

450 EUR per dag;

- werkelijke kosten: gehuurde ruimte = 800 EUR per maand gedurende 6 maanden;
- een forfait voor de indirecte kosten, bijvoorbeeld 10 % van de directe kosten.

Aan het eind van de opleiding zal de subsidie worden betaald op grond van de volgende berekening, ervan uitgaande dat er 100 opleidingsdagen zijn gerechtvaardigd:

Directe kosten:

Lonen van de opleiders: 100 dagen x 450 EUR = 45 000 EUR

Opleidingsruimte: 6 maanden x 800 EUR = 4 800 EUR

Subtotaal directe kosten: 49 800 EUR

Indirecte kosten: 10 % van de directe kosten = 10 % x 49 800 EUR = 4 980 EUR

Te betalen subsidie: [45 000 EUR + 4 800 EUR] + 4 980 EUR = **54 780 EUR**

In het bovenstaande voorbeeld lijken er verschillende categorieën van kosten te bestaan: de lonen van de opleiders, de kosten van de gehuurde ruimte en indirecte kosten. Om te kunnen controleren dat er geen dubbele financiering plaatsvindt, moeten de autoriteiten ervoor zorgen dat de standaardschalen van eenheidskosten geen betrekking hebben op kosten die verband houden met de huur van de ruimte of andere, indirecte kosten (bijvoorbeeld de salarissen van administratief medewerkers of van een accountant). Omgekeerd geldt hetzelfde voor de definitie van indirecte kosten, die geen betrekking mogen hebben op kosten die door de standaardschalen van eenheidskosten worden gedekt of op de werkelijke kosten van het huren van ruimte.

Wanneer het risico van overlappings bestaat, moet de managementautoriteit de meest passende optie kiezen om elk risico op dubbele financiering te vermijden.

Aangezien de standaardschalen van eenheidskosten of het forfait voor indirecte kosten verifieerbaar moeten zijn, zal op elk moment kunnen worden gecontroleerd of er geen dubbele financiering plaatsvindt. De managementautoriteit moet deze controle echter vooraf uitvoeren, namelijk op het moment dat de beheersoptie wordt gekozen.

Geval 2: Financiering van verschillende projecten binnen dezelfde actie

Voorbeeld van een actie in twee stappen, waarbij een opleidingsproject voor werkloze jongeren wordt gevolgd door een seminar voor mogelijke werkgevers in de regio:

De kosten in verband met de opleiding kunnen worden betaald op basis van standaardschalen van eenheidskosten (bijvoorbeeld 1 000 EUR / opleidingsdag). Het seminar zal worden betaald op basis van vaste bedragen.

Omdat er sprake is van twee verschillende projecten binnen dezelfde actie bestaat er geen risico op dubbele financiering voor zover de projectkosten duidelijk worden gescheiden.

Vanuit het oogpunt van de controles zullen bij een gecombineerd gebruik van opties niet alleen de in de voorgaande hoofdstukken beschreven individuele typen “vereenvoudigde kosten” moeten worden gecontroleerd, maar zal ook moeten worden geverifieerd of delen van de acties niet zijn gedeclareerd met behulp van meer dan één type opties, waardoor er dubbele declaratie van kosten heeft plaatsgevonden.

IV.6. IMPACT VAN DE VEREENVOUDIGDE KOSTENOPTIES OP DE CERTIFICERING VAN UITGAVEN

De vereenvoudigde kostenopties wijzigen het idee dat kosten die door de begunstigde zijn ‘betaald’ moeten worden gecertificeerd in de staat van uitgaven. De lidstaten hebben nog steeds

de mogelijkheid om voorschotten aan de begunstigden te verstrekken, naast tussentijdse betalingen of eindbetalingen, maar de definitie van een voorschot zal anders zijn. Bij de toepassing van een forfait voor indirecte kosten worden de indirecte kosten geacht 'betaald' te zijn naar verhouding van de directe kosten: wanneer de begunstigde 50 % van de directe kosten heeft betaald, kan 50 % van de indirecte kosten (die in elk geval niet hoger dan 20 % van de directe kosten mogen zijn) worden beschouwd als te zijn betaald. Omgekeerd geldt dat wanneer het grootste deel van de indirecte kosten is vooruitbetaald zonder dat de onderliggende kosten zijn gemaakt, deze indirecte kosten moeten worden geacht niet in aanmerking te komen voor certificering tegenover de Commissie op het tijdstip van de declaratie van gerelateerde uitgaven, omdat ze moeten worden beschouwd als een voorschot aan de begunstigde.

Bij het gebruik van standaardschalen van eenheidskosten en vaste bedragen zijn er geen 'betaalde kosten' in de gebruikelijke zin van het woord. De betaalde kosten zullen worden berekend op basis van gedeclareerde en gecertificeerde kwantiteiten en niet op basis van aan de begunstigde verrichte betalingen. De kosten die tegenover de Commissie moeten worden gecertificeerd worden berekend op basis van gecertificeerde kwantiteiten en niet op basis van aan de begunstigde verrichte betalingen, ook al kunnen deze identiek zijn. De betalingen aan de begunstigde kunnen maandelijks worden gedaan (elke maand gedurende negen maanden 1/10 van de subsidie + een eindbetaling) zonder dat er kwantiteiten hoeven te worden gerechtvaardigd, behalve de eindbetaling. Een dergelijk systeem zal als aanvaardbaar worden beschouwd, maar de maandelijkse betalingen zullen worden beschouwd als voorschotten en moeten niet worden gecertificeerd tegenover de Commissie (behalve in het geval van staatssteun in de zin van artikel 78, lid 2, van Verordening (EG) nr. 1083/2006). De nationale autoriteiten zullen moeten wachten op de eindbetaling, wanneer de kwantiteiten zijn gecertificeerd en geverifieerd, met het declareren van de kosten van de actie.

IV.7. DECLARATIE VAN DE ACTIES DIE ONDER ARTIKEL 34, LID 2, VAN VERORDENING (EG) NR. 1083/2006 VALLEN IN VERBAND MET DE VEREENVOUDIGDE KOSTENOPTIES

Krachtens artikel 11, lid 3, onder b), van Verordening (EG) nr. 1081/2006 en artikel 7, lid 3, van Verordening (EG) nr. 1080/2006 zullen op acties waarbij kruisfinanciering plaatsvindt de subsidiabiliteitsregels van het andere fonds van toepassing zijn: aangezien het EFRO en het ESF nu dezelfde subsidiabiliteitsregels hebben voor zover het de vereenvoudigde kostenopties betreft, is het nu mogelijk om de vereenvoudigde kostenopties toe te passen op acties waarbij kruisfinanciering plaatsvindt.

Bij toepassing van de forfaitregel voor indirecte kosten in het geval van kruisfinanciering moeten twee forfaits worden toegepast, één voor het ESF-gedeelte en één voor het EFRO-gedeelte van de actie. Het ESF-forfait en het EFRO-forfait voor vergelijkbare acties zullen worden toegepast op respectievelijk het ESF-gedeelte en het EFRO-gedeelte van de actie. Het gebruik van een gemiddelde van de twee forfaits is onmogelijk omdat het relatieve aandeel van elk gedeelte tijdens de uitvoering kan veranderen. Wanneer er geen forfait voor een vergelijkbaar type actie in het kader van het andere fonds bestaat (bijvoorbeeld omdat de regel niet wordt toegepast op het andere fonds of omdat er door het andere fonds geen vergelijkbare acties worden gefinancierd), moet de managementautoriteit een besluit nemen over het van toepassing zijnde forfait op basis van de algemene rechtsbeginselen (eerlijk, billijk, verifieerbaar).

Bij de toepassing van de vereenvoudigde kostenopties wordt nog steeds van de lidstaten verlangd dat ze het plafond van 10 % per prioritair zwaartepunt respecteren. Het bedrag van de kruisfinanciering moet actie voor actie worden beoordeeld op basis van de gegevens die zijn gebruikt om de vereenvoudigde kostenopties vast te stellen.

Wanneer de standaardschaal van eenheidskosten van 6 EUR per uur / deelnemer aan een opleiding de aanschaf van apparatuur voor 0,50 EUR per uur omvat, zal het bedrag van de kruisfinanciering uitkomen op 0,50 EUR x het aantal gerealiseerde uren per deelnemer. Hetzelfde beginsel is van toepassing op vaste bedragen: wanneer de gedetailleerde ontwerpbegroting uitgaven op basis van kruisfinanciering omvat, zullen deze afzonderlijk worden geboekt en gemonitord. Een voorbeeld: in een vast bedrag van 20 000 EUR dat wordt gefinancierd uit een operationeel programma van het ESF vertegenwoordigen de uitgaven van het EFRO-type 5 000 EUR. Aan het eind van de actie zal het bedrag van de kruisfinanciering het vooraf vastgestelde bedrag zijn (20 000 EUR, waarvan 5 000 EUR aan uitgaven van het EFRO-type) of 0 EUR wanneer de subsidie niet wordt betaald. Het binaire beginsel van de vaste bedragen zal ook van toepassing zijn op uitgaven op basis van kruisfinanciering.

Bij het forfait voor indirecte kosten zal het bedrag van de kruisfinanciering gelijk zijn aan het bedrag van 'door middel van kruisfinanciering gefinancierde directe kosten', opgeteld bij de indirecte kosten die zijn berekend met behulp van het forfait dat van toepassing is op deze 'door middel van kruisfinanciering gefinancierde directe kosten'. Een voorbeeld: in een actie van 15 000 EUR die wordt gefinancierd uit een operationeel programma van het EFRO vertegenwoordigen de uitgaven van het ESF-type 3 000 EUR en worden de indirecte kosten berekend als 10 % van de directe kosten (300 EUR). Het bedrag van de kruisfinanciering is dan 3 300 EUR¹⁵. Wanneer de directe kosten aan het eind van de actie worden verlaagd, zullen de 'door middel van kruisfinanciering gefinancierde directe kosten' volgens dezelfde formule worden verlaagd.

IV.8. VERENIGBAARHEID VAN DE VEREENVOUDIGDE KOSTENOPTIES MET DE STAATSTEUNREGELS

De vereenvoudigde kostenopties die zijn neergelegd in artikel 7, lid 4, van Verordening (EG) nr. 1080/2006, als gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 397/2009, en artikel 11, lid 3, onder b), van Verordening (EG) nr. 1081/2006, als gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 396/2009, moeten van toepassing zijn onverminderd de staatssteunregels, met name de regels die van toepassing zijn op regelingen die zijn vrijgesteld van de kennisgevingsverplichting (bijvoorbeeld steun die wordt verleend op grond van de algemene groepsvrijstellingsverordening – Verordening (EG) nr. 800/2008). Ook de bepalingen van Verordening (EG) nr. 1998/2006 betreffende 'de minimis'-steun moeten in aanmerking worden genomen.

Voordat ze een besluit nemen over de toepassing van de vereenvoudigde kostenopties voor projecten die zullen worden uitgevoerd in het kader van staatssteunregelingen, moeten managementautoriteiten hebben vastgesteld dat de kosten waarop de vereenvoudigde kostenopties van toepassing zijn subsidiabel zijn en dat de steunplafonds worden nageleefd, en moeten ze beoordelen of de vereenvoudigde kostenopties bij een bepaalde regeling passen.

¹⁵ De directe kosten van het 'EFRO-type' vertegenwoordigen 9 750 EUR, en met een forfait van 20 % bedragen de indirecte kosten voor dit gedeelte, als berekend met behulp van het forfait, 1 950 EUR.

Bijlage: Juridische context
**Artikel 11, lid 3, onder b), van Verordening (EG) nr. 1081/2006, als
gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 396/2009**

3. De volgende kosten worden beschouwd als in aanmerking komend voor een bijdrage uit het ESF als omschreven in lid 1, mits zij worden gemaakt overeenkomstig de nationale voorschriften, waaronder boekhoudregels, en onder de onderstaande specifieke voorwaarden:

...

b) in het geval van subsidies:

i) indirecte kosten gedeclareerd op forfaitaire basis tot 20 % van de directe kosten voor een actie;

ii) forfaitaire kosten berekend door toepassing van door de lidstaten vastgestelde standaardschalen van eenheidskosten;

iii) vaste bedragen voor alle of een deel van de kosten van een actie.

De onder b) i), ii) en iii) bedoelde opties kunnen alleen worden gecombineerd wanneer elk van hen een verschillende categorie van subsidiabele kosten betreft of wanneer zij voor verschillende projecten van dezelfde actie worden aangewend.

De in de eerste alinea, onder b) i), ii) en iii) bedoelde kosten worden vooraf vastgesteld op grond van een eerlijke, billijke en verifieerbare berekening.

Het onder b) iii) bedoelde vaste bedrag is niet hoger dan 50 000 EUR.

**Artikel 7, lid 4, van Verordening (EG) nr. 1080/2006, als gewijzigd bij
Verordening (EG) nr. 397/2009**

4. In het geval van subsidies worden de volgende kosten beschouwd als in aanmerking komend voor een bijdrage uit het EFRO, mits zij worden gemaakt overeenkomstig de nationale regels, waaronder boekhoudregels, en onder de onderstaande specifieke voorwaarden:

i) indirecte kosten gedeclareerd op forfaitaire basis tot 20 % van de directe kosten voor een actie;

ii) forfaitaire kosten berekend door toepassing van door de lidstaten vastgestelde standaardschalen van eenheidskosten;

iii) vaste bedragen voor alle of een deel van de kosten van een actie.

De onder i), ii) en iii) bedoelde opties kunnen alleen worden gecombineerd wanneer elk van hen een verschillende categorie van subsidiabele kosten betreft of wanneer zij voor verschillende projecten van dezelfde actie worden aangewend. De onder i), ii) en iii) bedoelde kosten worden vooraf vastgesteld op grond van een eerlijke, billijke en verifieerbare berekening. Het onder iii) bedoelde vaste bedrag is niet hoger dan 50 000 EUR.